161 8383

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதிஸு ஐப்பசிமீ :: 1921-ம்ஸு நவம்பர் மீ { பகுதி 5

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

உரைதரு பரசம யங்க ளோதுவ
 திருவென அருவென வொன்றி லாததொ
 ரொளியென வெளியென வும்ப ராமென
  இம்பராகின்—
றுலகுகள் நிலைபெற தம்ப மாமென
 வுரைசெய அதுபொருள் கண்டு மோனமொ
 டுணர்வுற வுணர்வொடி ருந்த நாளு
  மழிந்திடாதே;
பரகதி பெறுவதொ ழிந்தி டார்வன
 பரிசன தெரிசன கந்த வோசைகள்
 பலபல விதமுள துன்ப மாகிம யங்கிடாதே—
பரிபுர பதமுள வஞ்ச மாதர்கள்
 பலபல விதமுள துன்ப சாகர
 படுகுழி யிடைவிழு பஞ்ச பாதக
  மென்று தீர்வேன்;
அமரர சிவசுத கந்த னேநின
 தபயம பயமென நின்று வானவர்
 அலறிட வொழிகிய வஞ்சிடாதென
  அஞ்சல் கூறி—
அடல்தரு நிருதர நந்த வாகினி
 யமபுர மடையஅ டர்ந்து போர்புரி
 அசுரன தகலமி டந்து போகவ கிர்ந்தவேகம்;
விரிகடல் துகளெழ வென்ற வேலவ
 மரகத கலபசி கண்டி வாகன
 விரகுள சரவண முந்தை நான்மறை
  யந்தமோதும்—
விரைதரு மலரிலி ருந்த வேதனும்
 விடவர வமளிது யின்ற மாயனும்
 விமலைகொள் சடையர னும்ப ராவிய
  தம்பிரானே!

சூரபதுமனால் வருத்தப்பட்ட தேவர்கள், "அரஹரா! சிவகுமாரா! ஸ்கந்தா! சூரனிழைக்கும் கொடுமைகளை எங்களாற் சகிக்க முடியவில்லையே! அபயங்கொடுத்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்!" என்று கூறிக் கதறிக் முறையிட்டுக்கொண்ட காலத்தில், கருணையுடன், "இனி பயம் தவிர்த்திருப்பீர்களாக!" என்றுகூறியருளி, போருக்குவந்த சூரன்முதலிய அசுரர்களது எல்லையற்ற சேனாசமுத்திரம் யமனுக்கிரையாகும்படி தாக்கிப் போர்புரிந்து, தன் தாய் மாயையின் போதனையினால் அகங்கார மென்னும் வலையிற் சிக்கி நின்னைச் சிறுபாலகனென் றெண்ணி நின்னை எதிர்த்துப் போர்புரியத் துணிந்த சூரபதுமனது உடல் அகலத்தில் இருகூறுகப் பிளவுபடுமாறு நீ எறிந்தபோது தான்சென்ற மகாவேகத்தினால் அகன்ற சமுத்திரங்கள் நீர்வற்றித் தூளிபறக்கும்படிச்செய்த உக்கிரமான ஞானசக்தியாகும் வேலாயுதத்தைக் கையிற்றாங்கும் வீரனே! மரகதத்தைப்போல் ஒளி வீசும் தோகையையுடைய மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவனே! முக்கண்ணெந்தையின் ஆறு திருமுகங்களிலுமுள்ள ஆறு நெற்றிக்கண்களினுமிருந்து எம்பெருமானருளாற் கிளம்பிய ஆறு தீப்பொறிகளையும் இறைவனாணைப்படி அக்கினியும் வாயுவும்சுமந்து கொண்டுபோய்க்கங்கையிலுள்ள சரவணப்பொய்கையிற் சேர்த்தகாலத்தில், ஆறு அற்புதத் திருவுருவங்கள் கொண்டு விநோதமாய் விளையாடின சரவணபவனே! சிருஷ்டி கர்த்தாவாயும் சதுர்வேதங்களையும் நன்கு ஓதி உலகத்துக்குப் போதிப்பவராயுமுள்ள கமலாசனராகிய பிரமதேவரும், கொடிய விஷத்தைக் கக்கும் ஆதிசேஷனென்னும் பாம்பையே பஞ்சணையாகக் கொண்டு உறங்கும் மகாவிஷ்ணுவும், நிர்மலமான கங்காதேவியைச் சடாமுடியில் மறைத்துவைத்திருக்கும் பரமசிவனும் "யாவர்க்கும் தலைவன் நீயே!" யென்று கூறி வணங்கிய தம்பிரானே! மிகவும் சிறந்தவைகளாகக் கருதப்படுவனவும் பரம்பொருளின் குணாதிசயங்களையும் அதை யடையும் நெறிகளையும் தம்மிடத்தே அடக்கிக்கொண்டுள்ளனவுமான நான்குவேதங்களும் பரம்பொருள் உருவமுடையதென்றும், உருவமற்றதென்றும், வேறொன்றுடனும்கலக்காத சயஞ்சோதி

(இதன் தொடர்ச்சி 160-ம் பக்கம் பார்க்க.)

 பார்க்கிற கண்ணுக்குக் கேட்கிற செவி பொல்லாது.

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதி௵ :: ஐப்பசி௴ [ப. 5

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

சர்வேசுவரரான முக்கணெந்தை தக்ஷனுக்கு ஞானம் புகட்டுமாறு தமது திருவுருவத்தை மறைத்தருளியவுடன், கருமத்தை உலகில் வளர்க்கும் உலகமாதாவாகிய தாக்ஷாயணி அரிய தவத்தினாற் பெருநிதியைப் பெற்றோர் அந்நிதியைக் கைசோரவிட்ட காலத்துத் துயருறுவதுபோலக் கலங்கித் தியங்கினாள்; தனது பெருந்துயரத்தைச் சகிக்கமாட்டாது மணப்பலகையைவிட்டு விரைந் தெழுந்து கமலமாதாகிய இலக்ஷ்மி முதலிய தேவமாதர்கள் கூடி நிற்குமிடத்துக்குச் சென்று, ஜ்வலிக்கும் தீயிலிட்ட பொன்னைப்போல உருகி விம்மினாள்; பெருமூச்செறிந்தாள் ; அழுதாள் ; உணர்ச்சி மங்கி அயர்ந்தாள்; வருந்தி வாடினாள்; அங்கம் வியர்த்தனள்; மனம் வெதும்பினள் ; விமலன் கொண்ட திருமணக் கோலத்தை அன்போடு நினைத்து மெய்சிலிர்த்தனள் ; பிறகு பின்வருமாறு யோசித்தாள்.

“ தேவேந்திரன், பிரமதேவர், மகாவிஷ்ணு முதலிய தேவர் யாவரும் நிறைந்துள்ள சபையில் நடைபெறும் கன்னிகாதானமாகிய பெருவேள்வியிற் கலந்து அமர்ந்திருந்த இறைவன் மாயையினால் திடீரென மறைந்தாரே ! அவர் கள்வன் போலும் ! சீ ! என்ன எண்ணம் இது ! என்னைத் தவ நெறியில் நிற்க வொட்டாத பலஹீனமான தேகத்தைப் பெறும் தீவினையுடையேன் இங்கு சிவபெருமானைப் பெறுவதற்காகச் செய்த தவம் சிறிது, அத்தகைய அற்புதப் பலனைத் தரத்தக்கதன்று என்று தெளியாமல், கருணை மேலீட்டினால் தமது பாதமலர்கள் சிவப்ப நடந்து தாமாகவே வந்து என்னை மணந்துகொண்ட இறைவனைக் கள்வனெனக் கருதுவது தகுதியாகுமோ ?”

இவ்வாறெண்ணிப் பெருமூச்செறிந்து வருந்தும் தனது புதல்வியை வேதவல்லி தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு, “எனதாருயிரே! மனந்தளராதே! நின் கணவனைப் பெறும் வழி தவமொன்றே யாதலால், அதை இன்னும் புரிவாயாக !” என்றாள். அப்போது அருகில் நின்ற திருமகளும், சரஸ்வதியும், ஏனைய தேவமாதர்களும் தாக்ஷாயணியை நோக்கி, “ தாயே! அகில முழுவதையும் ஈன்றருளியவள் நீயே யாதலின், பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் நின்னுருவமே யாகும். அப்பிரபஞ்சத்தில் நிறைவுகுறை வொழிவற நிறைந்தெங்கும் நிற்கும் நின் நாயகனை நினது கண்களுக்குப் புலப்படவொட்டாது மறைக்க வல்ல பொருளும் உளதோ ? நின்னை விட்டுக் கணமும் பிரியாது நின்னுடன் கலந்து நிற்கும் நாயகனைப் பெறுவதற்கு இன்னும் தவமியற்றவா எண்ணுகிறாய் ? நன்று, நன்று ! நினைத்தற்கரிய உங்கள் திருவிளையாடல்களை முற்றிலுமுணர யார்தாம் வல்லவர் ? வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் தொடருவதற்கரிய நின் நாயகனையும் நின்னையும் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றோம்; நுமதடைக்கலமெனக் கூறி எங்கள் வினைப்பயன்களை யொழித்துக் கொண்டோம் ; பிறவிப் பிணியையுந் தொலைத்துக் கொண்டோம் ; ஞான போதகமும் நிறையப் பெற்றோம் ; முத்தி வீட்டில் ஆனந்தம் பெருகும் வாழ்வையும் பெற்றோம் ; இத்தகைய பெரும் பாக்கியங்களைப் பெற்ற நாங்கள் செய்த தவம் பெரிதாகவே யிருக்கவேண்டும் !” என்று கூறி, அவளை வாழ்த்தினர். இம்மொழிகளைக் கேட்டு இறைவி அவர்களைக் கருணை பொழியும் கண்மலர்களினால் ஒருமுறை நோக்கி, பிறகு அவ்விடம்விட் டகன்று தன் நாயகனைத் திரும்பவும் பெறுவதற்காகச் சிறந்த தவத்தினை யியற்றும் நோக்கத்துடன் முன்பு தான் தவமியற்றிவந்த கன்னி மாடத்தை யடைந்தாள்.

அப்போது அங்கு கூடியிருந்த தேவர்கள், “ இறைவன் எங்கு சென்றார் ? மாயமாக வன்றோ மறைந்துபோனார் ! தாம் மணந்து கொண்ட தேவியை விட்டுச் சென்றதன்

காரணமென்ன ? இனிமேல் நடக்கப்போவதென்ன ?" என்று பற்பல விதமாகப் பேசிக்கொண்டு, இரவில் மேகத்தினுற் சூழப்பெற்ற சந்திரனைப்போலப் புத்திமயங்கிக் கவலையுற்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது தக்ஷன் மகா கோபங்கொண்டு, கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்க, புழுங்கும் உள்ளத்துடன் நகைத்து, "மிக்க செல்வமாக நான் நடத்தப்புகுந்த கலியாணம் மிகவும் அழகு! தான் கொடுத்த வரத்தினைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக வந்த இச்சிவன் என் மகளிடத்திற் சென்று அவளைத் தன் மனைவியாகும்படி வேண்டினுன். அது கேட்டு, நான் உலகவியல்புக்கேற்ப மணமுறைப்படி இச்சபையிற் கூடியுள்ள தேவர்கள் யாவரும் காண என் மகளை அவனுக் கீந்தேன். அவ்வாறு மணம் செய்துகொடுத்த பின்னர், யாவரும் வெட்குமாறு அவன் மறைந்தான். அப்படி அவன் செய்வதற்கு அவன் என்னிடத்தில் என்ன குற்றத்தைக் கண்டான் ? தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் திருமணச் சடங்கை இழிவாக்கி, அதற்கு இடையூ றுண்டாக்கி, என்னையும் நிந்தனைக்காளாக்கி, தான் செய்யுங் காரியத்தினுல் விளையும் பயனென்னவென்று சிறிதும் ஆலோசியாது மறைந்தானே இச்சிவன்! ஆனுல் அது ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கத் தக்கதன்று. ஏனெனில், தாய், தந்தை, சுற்றத்தவர் யாருமில்லாதவனுய், பலர் கூடும் வெட்டவெளியையே தனது வீடாகக் கருதி அங்கு நிர்த்தனம் செய்கின்ற பித்தன் பிராமண வடிவங்கொண்டாலும் பித்தன் தானே ? அவ்வேடம் பூண்டதனுல் அவன் மனத்திலுள்ள மருள் நீங்குமோ ? ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவன் குணம் தீயதேயென்று இன்றுதான் எனக்கு விளங்கிற்று" என்று கூறி, தேவர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பினுன்.

தக்ஷன் சிவபெருமான் செய்த மாயத்தினையே உன்னியுன்னி கோபக்கடலிற் படிந்திருக்கையில், அவன் மகளான தாக்ஷாயணி அச்சிவபெருமானை அடையுந் தகைமையைத் தான் பெறுமாறு, முன்பு தான் நோற்றுவந்த கன்னிமாடத்தில் அரியதவ மியற்றிவந்தாள். அத்தவத்தைக்கண்டு சிவபெருமான் மனமுவந்து ஒரு தவசியின் வேடம்பூண்டு, வெண்ணிறமுள்ள தலையோடான உண்கலத்தைக் கையிலேந்தி, திருநீறணிந்து, உருத்திராக்ஷமாலையணிந்து, காதிற்குழைகளையும், திருவடிகளில் வேதங்களைப் புலம்பும் சிலம்புகளையும் அணிந்து, வலக்கரத்தில் சூலந்தாங்கி, அழகிய ஜடைப்பின்னலையு முடையவராய் உமாதேவியின் முன்னே தோன்ற, அவள் இவர் எம்பிரானுக் குகந்தவரென வெண்ணி, எதிர்கொண்டு சென்று தனது கைகளைச் சிரமேற் குவித்து, அவரைத் தோத்திரஞ் செய்தாள்.

அப்போது சிவபெருமான் வெள்விடை மீது தமது பழைய வடிவத்துடன் தாக்ஷாயணிக்குத் தரிசனமளித்து நின்ருர். அச்சேவையைக் கண்டு இன்னலொழித்து உள்ளம் பூரித்த தாக்ஷாயணி எம்பெருமானை யணுகி, பன்முறை அவர் திருமுன்னர் வீழ்ந்து பணிந்து, "சின்மயனே! முன்னம் என்னைவிட்டகன்றீரே. இன்று என்னிடத்திலுள்ள குற்றங்களை அகற்றுவதற்கு வந்தருளினீரோ ?" என்று கூறினுள். அம்மொழிகளைக் கேட்ட நஞ்சுண்ட கண்டர் தம் தேவியினிடத்தில் அகங்காரம் என்பது சிறிதுமின்மையைக் கண்டு உளமகிழ்ந்து, தமது மலர்க்கரத்தை நீட்டித் தேவியைத் தூக்கி மழவிடையின் மீது தமது இடப்புறத்தி லிருத்தினுர். பிறகு எம்பெருமான் உலகமாதாவாகிய தாக்ஷாயணியுடன் புறப்பட்டுச் சென்று திருக்கைலாயத்தை யடைந்தார்.

அவ்வாறு அவ்விருவரும் சென்றதைக் கண்ணுற்ற சேடியர்கள் பயந்து நடுங்கி தக்ஷன்பாற் சென்று, "மகாப்ரபு! சிவந்த வானத்தினை யொத்த செஞ்சடை யண்ணல் ஒரு தவசி வேடம் பூண்டு வந்தார். அவர் சூதையறியாத தங்கள் புதல்வி அவரை யணுக, அவர் தமது பழையவுருக் கொண்டு, அவளைத் தூக்கி இடபத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டு செல்கிருர்!" என வுரைத்தனர். அம்மொழிகளைக் கேட்டு தக்ஷன் அக்கினி ஜ்வாலையில் நறுநெய்யைச் சொரிந்தாற்போல உக்கிரமான கோபங்கொண்டு, சர்வேசுவரனுக்கு யாதொரு தீங்கும் இழைப்பதற்குத் தனக்கு வல்லமையின்மையை யுன்னிப் பெருமூச் செறிந்து வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது தேவர்களெல்லோரும் வழக்கப்படி அங்கு வந்து, சிவபெருமான் "பிரபஞ்சத்திலுள்ள யாவரும் எம்மைத் தொழுவதுபோலவே நின்னையுந் தொழுக!"

என்று தக்ஷனுக்களித்த வரத்துக் கேற்ப தக்ஷனை வணங்கித் துதித்து நின்றனர். தக்ஷன் அத்தேவர்களை நோக்கி, "தேவர்காள்! நீலகண்டன் செயலை யென்னென் றுரைப்பேன்! முன்பு மணச்சடங்கு நிறைவேறுவதற்குமுன் மறைந்தான். இப்போது என்முன் வராமல், தவசி வேடம் பூண்டு என் மகளிடஞ்சென்று, அவளைக் கைப்பற்றிச் செல்கிறான். அன்னை தந்தையர் அன்புடன் அளிக்கவும் சுற்றத்தவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்தவும் என் மகளை யழைத்துப்போகாமல், பெற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் இவ்வண்ணம் பெண்ணைக் கைப்பற்றிச் செல்வது முறையோ? இப்படிப்பட்ட அக்கிரமச் செய்கையைச் செய்வார் பிரபஞ்சத்திலேயே இல்லை. அவன் சகலஜகத் காரணனான சங்கரனானால் என்ன? அவன் மட்டும் அக்கிரமம் செய்வது தகுதியாகுமோ? எங்கள் குலத்துக்கு ஓர் குறைவை யுண்டாக்கினதுமன்றி, எனது இராஜ்யத்தில் வந்து என் ஆணையை மீறி நடந்தானே இச்சிவன்! நன்று நன்று! இதுகாறும் பிச்சைவாங்குபவன் என்று மட்டும் யாவரும் அவனை இகழ்ந்துவந்தனர். இனி, சமயத்தில் ஒளிந்து கொள்பவன், பெண்ணைக் கவர்ந்து செல்பவன் என்றும், பிரபஞ்ச மெல்லாம் தன்னை இகழும்படி அவன் நடந்து கொண்டான்" என்று செய்ந்நன்றி மறந்த தக்ஷன் பலவாறு பிதற்றி எம்பெருமானை யிகழ்ந்து, தேவர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பினான். தன்னைப் படைத்தருளி தனக்கு நிகரற்ற வளங்க ளனைத்தையும் நல்கிய எம்பெருமானிடம் விரோதம் பாராட்டும் நெஞ்சத்தைப் பெற்ற தக்ஷன் அன்று தொட்டு இறைவனை அன்புடன் நினைத்துத் துதியாமல் இகழத் தொடங்கினான்.

இதை யறிந்த பிரமாதி தேவர்கள்கூடிப் பின்வருமாறு ஆலோசித்தனர். "சிறந்த மெய்த்தவத்தினால் நிகரற்ற செல்வம் பெற்று விளங்கும் தக்ஷன் எம்பெருமானை நினைப்பதில்லை யாதலால், அவன் சீக்கிரத்தில் ஆவியை யிழப்பது நிச்சயம். சிவத் துரோகியான அவனது ஏவலை நாம் செய்துவருகின்றோமாதலால், நமதாருயிருக்கும் இறுதி நெருங்கி வருகின்றது. அச்சிவத துரோகியின் ஏவலைச் செய்யாதொழிவோ மென்றாலோ, அவன் பண்டு தனக்குச் சிவபெருமா னளித்த வரப்பிரசாத மகிமையினால், நம்மை நமது பதவிகளினின்றும் தள்ளிவிடுவான். இவ்வாறு இருதலைக் கொள்ளியிடைப்பட்ட எறும்பைப் போலத் தத்தளிக்கும் நாம் தப்புவதற்கு வழியொன்றே உளது. அதென்னவெனில், சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்று அவரைத் தரிசிக்கும்படி தக்ஷனுக்கு நற்புத்தி புகட்டுவதுதான். அவன் அவ்வாறு சென்று எம்பெருமானை அன்புடன் வணங்குவானேயாகில், அவனது செல்வம் நிலைபெறும்; நமக்கு நாசமுண்டாதலும் ஒழியும்."

இவ்வாறு யோசனை செய்து தீர்மானித்த தேவர்கள் தக்ஷன்பாற் சென்று, "வள்ளலே! எங்கள் குறையை நீக்கி யருள வேண்டும். தாங்கள் செய்த சிறந்த தவத்தின் பயனாக தங்கள் புதல்வியாக அவதரித்த தாக்ஷாயணியையும் அவள் நாயகனான பரமசிவனையும் தாங்கள் இவ்வண்ணம் மறந்திருத்தல்தகுதியன்று. குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றமில்லை யென்னும் நீதியை மறப்பீராயின், தாங்கள் உலகநிந்தைக் காளாகுவீர். ஆதலின் தாங்கள் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று செஞ்சடாதரனைத் தேவியோடும் தரிசித்து வரவேண்டும்" எனக் கூறி வேண்டினார்கள். அதுகேட்ட தக்ஷனும் சற்று ஆராய்ந்துபார்த்து அவர்கள் கூறியது உண்மையெனத் தேர்ந்து, தேவர்களை ஆங்கேயிருத்தி, மெய்க்காவலாளர்களுடன் தன் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுச்சென்று திருக்கைலாய மலையின் நடுவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பொற்கோயிலையடைந்து, திருநந்திப்பெருமானுடைய உறைவிடமான கோபுரவாசலை யணுக, அங்கு நெருக்கமாக நின்று காத்துக் கொண்டிருந்த பூதர்கள் அவனை உள்ளே செல்லவொட்டாது தடுத்தார்கள்.

தக்ஷன்கோபமுற்று, "நான் முன்புசிவபெருமானுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்த எனதருமைப்புதல்வி அவளுடைய நாயகனுடன் கூடி வாழுந் தன்மையை யறிந்துகொள்வதற்காக உள்ளே செல்கின்றேன். நீங்கள் என்னைத் தடுப்பதற்குக் காரணமென்ன?" என வினவினான். பூதர்கள் மகா கோபத்துடன் அவனைநோக்கி, "அறிவிழந்தவனே! முன்னாளில் விடமுண்ட கண்டரான எம்பெருமானை நீ இகழ்ந்தனை

பாலகருக்குப் பலம் அழுகை, மச்சத்துக்குப் பலம் உதகம்,

யே! நீ இப்போது இங்கு ஏன் வந்தாய்? திரிபுரரென்ற அசுரர்கள் வையகத்தையும் வானுலகத்தையும் மிகுந்த துன்பத்துக்கு ஆளாக்கினரேயாயினும், எம்பெருமானிடத்து எப்போதும் மெய்யன்பு பூண்டவர்களாகவேயிருந்தனர். அவர்கள் எம்பெருமான்பாற் கொண்ட அன்பிற் சிறிதளவேனும் நின் மனத்திற் பொருந்தியிருக்கவில்லையே! அப்படியிருக்க, நீ வாழ்வுற் றிருப்பது எங்ஙனம்? ஆலகாலவிடத்தால் இமையவர்க்கு மரணமுண்டாகும்போலிருந்தகாலத்தில், அவர்களுடைய துயரத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக அக்கொடிய விடத்தைத் தமது திருவாயிற் போட்டுக்கொண்டு, நீலகண்டராய் விளங்கிய எம்பெருமான் கருணையினால் நினக்களித்த செல்வங்களனைத்தையும்பெற்று அனுபவித்துக்கொண்டு, அப்பெருமான் செயலனைத்தையும் மறந்தனையே; அது தகுதியோ? ஆயின், நீ என் செய்வாய்? நீ மாயையின் வசமானாய்! எம்பெருமானது பாதமலர்களை வணங்கி, அவரை அன்போடு போற்றாதவருடன் பழகுவது தகாத செய்கையாதலால், பந்த பாசத்திற் கட்டுண்டு நிற்கும் உன்னோடு வார்த்தையாடுவதும் பாவச்செயலாகும். ஆயினும், ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறோம், கேள்! நீ இறைவன் திருமுன்னர் சென்று, அன்புடன் அவரை வணங்குவாயெனில், இங்கு நில்! இல்லாவிட்டால், புவியிலுள்ள உன் நகரத்துக்குப் போய்விடு!" என்று கூறினார்கள்.

எண்ணிறந்த பூதர்கள் காக்கும் அச்செம்பொன் வாயிலைக்கடந்து உள்ளேசெல்லச் சக்தியற்றவனாய், நாணமுற்று வருந்தி அவ்விடம் விட்டுப் புறப்படுகையில், தக்ஷன் அவர்களை நோக்கி, "ஏ! பூதர்காள்! உங்கள் இறைவனான சிவனை நான் ஒருபோதும் வணங்கமாட்டேன். அச்சிவன் எனது மருமகன். நாராயணனும் பிரமனும் எனக்கு ஊழியஞ்செய்பவர்கள். இது விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதுபோலும்! பிரபஞ்சத்தில் உயிருடன் நிற்பவர் யாவரும் என் தொண்டர்கள். ஞாலமுழுவதும் வணங்கித் துதிக்கும் இறைவன் நான்தான். என் பெயர் தக்ஷன் என்று சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட நானா வழக்கமில்லாத வழக்கமாக உங்கள் பித்தனை யடைந்து பணிந்து போற்றுவேன்? 'இங்கே நில்!' என்று சொல்லி, என்னை உள்ளே செல்லவொட்டாது தடுத்தீர்கள். அவ்வார்த்தை நீங்கள் சுயமாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகளோ? என் மருகனும் மகளும் அவ்வாறு சொல்லும்படி உங்களுக்குக் கட்டளையிட்டிராவிடில் நீங்கள் அவ்வாறு சொல்வீர்களா? நீங்கள் சேவகர்களானபடியால், அவர்களிட்ட கட்டளையைச் செய்தீர்கள். உங்கள்மீது யாதொரு குற்றமுமில்லை. ஆராய்ந்துபாராமல் இவ்வண்ணம் கட்டளையிட்ட உங்கள் தேவனை எவரும் போற்றாமலும், வந்து பணியாமலும், புகழ்ந்து துதியாமலும், இகழும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்கின்றேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, அவன் முற்செய்த தீவினை அவனை அங்கிருந்து தள்ள, அவ்விடம்விட் டகன்று திரும்பித் தன் நகரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

உடனே அங்கு கூடியிருந்த தேவர்களை நோக்கி, "என்மகள் ஈசன்பாற் கொண்ட ஆர்வத்தினால் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டாள். அவர்களிருவரும் என்னை அவமதிக்க ஓர் தந்திரத்தை யாலோசித்து, தங்கள் தகைமைக்குத் தக்க காவலாளரைக்கொண்டு என்னை உட்செல்ல வொட்டாது தடுத்தனர். அது மாத்திரமன்று. அவர்கள் என்னைப் பலவிதமாக நிந்திக்கும்படி தங்கள் காவலாளர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அச்சேவகர்கள் பேசிய வார்த்தைகளை நினைக்கும்பொழுது என் மனம் நாணுகிறது. அவைகளை யெல்லாம் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? அவர்களுடைய குணம் தெரிந்தும், அவரிடத்திற் சென்ற என்னையே நொந்துகொள்ள வேண்டுமே யன்றி, அவர்கள்மீது குற்றங்கூறச் சிறிதும் இடமில்லை. நன்று, நன்று! தேவர்காள்! என்னை மதியாத ஈசனையும் உமையையும் நீவிர் இன்றுமுதல் இறைஞ்சி வணங்காதேயுங்கள்! என் ஆணை மீறி நீவிர் அவ்வண்ணம் செய்வீரேயாகில், நுமக்குரிய பதவிகளினின்றும் நும்மை யகற்றிவிடுவேன்!" என்று சீற்றத்துடன் மொழிந்தான்.

அதுகேட்டுத் தேவர்கள், "மகாப்ரபு! தாங்கள் இவ்வார்த்தைகளை யுரைத்ததின் காரணம் தங்களுக்கு எம்பாலுண்டான வெறுப்பே போலும்! இதுகாறும் தாங்கள் இட்ட ஏவல்களில் எதையேனும் செய்ய நாங்கள் மறுத்ததுண்டோ? இல்லையே! இன்று தாங்களிட்ட கட்டளையின்படியும் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கி

பாலர்மொழி கேளாதார் குழல் இனிது யாழ் இனிது என்பார்,

ரேம். எங்கள்மீது தாங்கள் கோபங்கொள்ள வேண்டாம்" என்று தக்ஷனுக்குச் சமாதானங் கூறிவிட்டு, தத்தம் நகரங்களுக்குச்சென்றனர்.

இவ்வாறு பன்னெடுங்காலம் யாவரும் நிகரில்லாத் தக்ஷனது ஆக்கினைக்கஞ்சி நடந்து வந்த பின்னர், ஒருநாள், பிரமதேவர் திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய எம்பெருமானது அருளால் ஓர் சிறந்த வேள்வியைச் செய்யவேண்டுமென வெண்ணி, அதற்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம் சித்தஞ் செய்துகொண்டு, தக்ஷன் ஆக்கினையினால் தாம் உயிரை யிழக்கும்படி நேரிடுவதா யிருந்தாலும், நெற்றிக்கண்ணையும் பிறைவிளங்கும் சடா முடியையு முடைய பரமேசுவரனை வேள்விக்கு வரவழைத்து, முதல் அவிர்ப்பாகம் அவருக்கே யளிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, தமது புதல்வர்களை யழைத்து, மகாவிஷ்ணு முதலியோரிடஞ் சென்று வேள்வியில் அவிர்ப்பாகம் பெற்றுக்கொள்ள வரவேண்டுமென்று அழைத்து வாருங்களெனக் கட்டளையிட்டு அவர்களை யனுப்பிவிட்டு, தொன்றுதொட்டுச் சிறப்புற்று விளங்கிவரும் திருக்கைலாயமலைக்குச் சென்றார். திருக்கைலாயத்தையடைந்த பிரமதேவர் நந்தியெம்பெருமானால் உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடப்பட்டவுடன், சர்வேசுவரனை அன்பொடு பணிந்தெழுந்து போற்றி நிற்க, கருணைக்கடலாகிய எம்பெருமான் வந்த காரிய மென்னவெனப் பிரமதேவரை வினவியருளினர். அப்போது பிரமதேவர், "திரிபுரங்களை நகைத்தெரித்த புனிதரே! அடியேன் ஒரு வேள்வியைச் செய்ய எண்ணி யிருக்கிறேன். தேவரீர் வந்து நான் செய்யப்புகும் வேள்வி இனிது முடிவுபெறும்படி யருளவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். அதுகேட்டு இறைவன் புன்முறுவல் செய்து, "நமது உருவமேயான நந்தி அவ்விடத்துக்கு வருவான்!" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி பிரமதேவருக்கு விடைகொடுத் தனுப்பினர்.

பிரமதேவர் எம்பெருமானது திருவடிகளைப் பணிந்து திருக்கைலையைவிட் டகன்று, தக்ஷமா புரத்துக்குச் சென்று, தக்ஷனை யடைந்து, "ஐயனே! தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாக மளிக்கும மார்க்கத்தைத் தரும் யாகத்தைச் செய்ய யத்தனித்திருக்கிறேன். நீ தேவர் முனிவர் முதலியோருடன் அந்த யாகத்துக்கு வரவேண்டும்" எனக்கூறினர். தக்ஷன், "நல்லது. தாங்கள் முன்னேசென்று யாகத்தை ஆரம்பியுங்கள்; நாம் வந்து சேர்வோம்!" என்று பதிலளிக்க, பிரமதேவர் அந்நகர்விடுத்துத் தமது மனோவதி நகரத்தை யடைந்து யாகத்தைச் செய்ய வாரம்பித்தார்.

உடனே மகாவிஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவரர்களும் தக்ஷன்முன் வந்துசேர, தக்ஷன் அவர்கள் தன்னைத் துதித்துப் புடைசூழ்ந்துவரப் புறப்பட்டுத் தன் தந்தையாகிய பிரமதேவருடைய நகரத்திலுள்ள யாகசாலையை யடைய, அவர் எழுந்து ஆசிகூறி, மிகுந்த அன்பொடு தமக்கருகேயுள்ள ஓர் ஆசனத்தில் அவனை யிருத்தினர். பிறகு பிரமதேவர் மகாவிஷ்ணுவை அடிபணிந்து, அவரைத் தக்க ஆசனமொன்றிலமர்த்தி, பின்னர் மற்றவர்க ளெல்லோரையும் தக்க ஆசனங்களில் அமர்த்தி, தாமும் ஓர் ஆசனத்தி லமர்ந்தார்.

அப்போது கைலயங்கிரியிலுள்ள எம்பெருமான் நந்திதேவரை யழைத்துக் கருணையுடன் நோக்கி, "பிரமன் செய்யும் வேள்விக்குச் சென்று, நமக்கு அவன் அளிக்கும் அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, சீக்கிரத்தில் வருவாயாக!" எனப் பணித்தார். நந்திதேவர் எம்பெருமானது ஆக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு, வலிமை மிக்க நூறு கோடி பூதர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர, விடையேறும் அண்ணலை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு கைலையைவிட் டகன்று சென்று, பிரமதேவரது யாகசாலையை யடைய, அவர் எழுந்து நந்திதேவரைப் போற்றி வணங்கி, அவரை நவரத்தினங்களிழைத்த பொற்பீடத்திலிருத்தி, அவருடன் வந்த பூதர்களுக்கும் ஆசனமளித்தார். நன்றிமறந்த தக்ஷன் அதுகண்டு வெகுண்டு நகைத்து, "இப்பிரமன் அக்கைலாயமலையிலுள்ள சிவனுக்கு அடிமைபோலும்! நாராயணன் முதலிய தேவர்களும், இலக்குமி முதவான தேவஸ்திரீகளும் நிரம்பியுள்ள இச்சபையில், விடத்தையுண்டு பித்தனைப்போல் ஆடல்செய்யும் சிவனுக்கு ஊழியஞ்செய்யும் பூதங்களுமோ நடுவில்வந்து அமர்வது! இதுவே தகுதியான காரியம்!". என்று சொல்லி, நந்திதேவரையும் பூதகணங்களையும் வேள்விக்கு வரும்படி அழைத்தது யாரென்று

தனது ஞானதிருஷ்டியினால் ஆராய்ந்து, அவ்வண்ணம் அழைத்தது பிரமதேவரே எனத் துணிந்து, அடங்காச் சினங்கொண்டு, பிரமதேவரை வெகுண்டு நோக்கி, "ஆதி நான்முகக் கடவுளாகிய நீ அக்கினிமுகமாக யாகம் செய்யப்போவதை ஓர் பேதையைத் தன்னுடலின் ஒருபாகத்தில் வைத்துக்கொண்ட பித்தனுக்கு உரைத்தாய்! அப்பித்தன் அனுப்பிய நந்தியை என் கண் காண அன்புடன் வணங்கிச் சபை நடுவே ஆசனத்திலமர்த்தினாய்! இவை உனக்குத் தகுதியோ? நீ என்தாதையாதலாற் பிழைத்தாய்! இல்லாவிடில் நின் தலையைத் துணித்திருப்பேன்! அறிவிலியே! இன்னுமொன்று கூறுவேன் கேள்! சுடுகாட்டையே தன் உறைவிடமாகக்கொண்டு, பூதங்கள் தன்னைச்சூழப்பெற்று, தசைகழிந்த உடலைச் சூலத்தின்மீது ஏந்தி, தீயின் நடுவே நின்று ஆடுபவனுக்கு நீ இந்த யாகத்தில் முன்னாளிற்போல அவிர்ப்பாகம் அளிக்காதே! இன்று முதல் அவனுக்கு யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் கிடையாது! எலும்பையும் நாகத்தையும் தலைமாலையையும் ஆபரணங்களாக அணிந்து, தேகமெலாம் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டுள்ள பித்தனோ வேள்வியில் அவிர்ப்பாகம் பெறுவதற் குரியவன்? இதுகாறும் யாவரும் சிறிதும் யோசிக்காமல் இதுவே வேதத்திற் கூறியுள்ள முறையென நினைத்துத் தூய்மையுள்ள அவிர்ப்பாகத்தை அவனுக்கு அளித்துவந்தனர். தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவதனாலேயே ஓர் நெறி தகுந்த நெறியாகுமோ? அவனையன்றி மற்ற தேவர்களுக்கெல்லாம் அவிர்ப்பாகம் கொடு! இன்றுமுதல் மகா விஷ்ணுவையே முதல்வராகக்கொண்டு, முதல் அவிர்ப்பாகத்தை அவருக்குக் கொடு! நீண்ட சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையுமுடைய கடவுளே பரம்பொருள் என்று வேதத்திற் கூறியுள்ள வசனங்களை விலக்கிவிடு!" என்று கூறினான்.

இப்பாவ வசனங்களைக் கேட்டதும், நந்திகேசுவரப் பெருமான் தமதிரு செவிகளையும் கரங்களாற் பொத்திக்கொண்டு, அம்மொழிகளைக் கேட்கும்படி தம்மை எம்பெருமான் அனுப்பியதை யுன்னி மிகவும் துயருற்றுத் துக்கசாகரத்தி லழுந்தி, பிறகு அவ்வார்த்தைகளின் கொடுமையைச் சகிக்கமாட்டாமல் திடீரெனச் சினங்கொண்டார். திரிபுரங்களைச் சிரித்தெரித்த எம்பெருமானது கருணையினால் சிவ கணங்களின் தலைமைபூண்டுள்ளவரும், சிலாதமுனிவரின் இணையற்ற குமாரருமான நந்திகேசுவரர் சீற்றங்கொண்டதைக் கண்டு தேவர்கள் நடுங்கினார்கள்; யாகத்தில் அவிர்ப்பாகங்களை அவரவர்களுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கும் தொழிலுள்ள அக்கினியும் உளம்நடுங்கினான்; அண்டங்களனைத்தும் நடுங்கின. பிரமதேவரும் மகாவிஷ்ணுவும், இடபவாகனரது பெருமையைச் சிறிதும் எண்ணாது அவருக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுப்பதை அகந்தையினால் தடுத்த தக்ஷனுக்கு அஞ்சி அவன் பேசிய அடாத வார்த்தைகளை நாம் மறுத்துப் பேசாமலிருந்தோம், நந்தி யெம்பெருமானோ அவைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல் அடங்காச் சினங்கொண்டாரே, அதனால் நமக்கென்ன கேடு விளையுமோ வென்று நடுங்கினார்கள்.

அப்போது நந்திகேசுவரப் பெருமான் கண்களினின்றும் தீப்பொறி சிந்த, தக்ஷனை வெகுண்டு நோக்கி, "உமைபங்கனை நீ இகழ்ந்தாய்! ஆதி முதல்வன் உன்னை யழிக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையிடவில்லை யாதலால் உன் வாயைக் கிழிக்காது விட்டேன். இனி ஒரு நிந்தைமொழி கூறுவாயாயினும், உன் தலையைத் துணித்துவிடுவேன். சிறந்த வேள்வியில் எம்பிரானுக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடுக்கக் கூடாதென்று கட்டளையிட்டாயே. யாவர்க்கு மிறைவரான சிவபெருமானையன்றி, முதல் அவிர்ப்பாகம் பெறும் தகைமையுடையவர் பிரபஞ்சத்தில் வேறெவரேனும் உளரோ? சிவபெருமானுக்கு அவிர்ப்பாகம் கொடுக்காமல் வேள்வி செய்வோர் தலை அறுந்துவிழக் கடவது! சிவபெருமானது தன்மையை மதியாத தக்ஷனே! நின்னிடம் பொருந்தியுள்ள செல்வங்களனைத்தும் விரைவில் அழிந் தொழியக் கடவது! விடையேறும் எம்பெருமானை வணங்காததும் விரோதங்கொண்டு நிந்தனைசெய்தவாய் பொருந்தியதுமான நின் அற்பத் தலை யழிந்து யாவருங் காணுமாறு வேறொரு சிறுதலை உனக்கு உண்டாகட்டும்! இறைவனிடத்து அன்பில்லாத பேயே! உன்னைச் சார்ந்துள்ள தேவர்களும் ஒருகாலத்தில் ஆருயிரிழந்து எண்ணிறந்த யுகங்கள் சூரன் என்னும் அசுரனால் துன்புறுத்தப்பட்டு துயர்க்கடலில் மூழ்கியிருப்பாராக!" என்று உக்கிரமான சாபங்களை

பாலுக்குச் சீனி இல்லை என்றோர்க்கும், கூழுக்குக் கறி இல்லை என்றோர்க்கும் விசாரம் ஒன்றே.

மொழிந்து, பூதகணங்களுடன் அவ்விடம் விட்டகன்று சென்று திருக்கைலையை யடைந்து, எம்பெருமானது திருக்கோவிலின் கீழ்த்திசைத் திருவாயிலில் முறைப்படி காவலாக நின்றார்.

பிரமதேவர் நந்திகேசுவரர் கொடுத்த சாபத்தை நினைத்து நடுங்கியும் தக்ஷனது ஆக்கினைக்கு அஞ்சியும் இருதலைக் கொள்ளியிடைப்பட்ட எறும்பைப்போல் தத்தளித்து, வேள்வியை நிறுத்தினர். சிவபெருமானிடத்துத் தீர்க்க விரோதங்கொண்ட தக்ஷனும் அப்பெருமானுக்கு அவிர்ப்பாகமில்லாமல் தான் செய்ததை யுன்னிப் புன்மகிழ்ச்சி கொண்டும், நந்திகேசுவரரது சாபத்தை யுன்னி மனத்தில் அச்சமுற்றும்,தேவர்கள் புடைசூழ அவ்விடம் விட்டெழுந்துசென்று தன்நகரத்தை யடைந்தான். தேவர்களும் தமக்குற்ற கொடிய சாபத்தினைநினைத்து வருந்தித் தத்தம் நகரங்களுக்குச் சென்றனர்.

(153-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி).

யென்றும், சுத்தசூன்யமான வெட்டவெளியென்றும், வானுலகிலுள்ள தேவரில் ஒருவனென்றும், இவ்வுலகிலேயே நின்று சகலவுலகங்களும் நிலைபெறுமாறு தாங்கிநிற்கும் தம்பமென்றும் பலவிதமாகக் கூறுவதன் பொருளை யாதென்று உணருமாறு மௌனமாக நிஷ்டையி லமர்ந்து, எனது புலன்களெல்லாம் உணர்ச்சியுடையனவா யிருக்கும் காலத்தை (நின்னைச் சேவித்து வணங்கித் துதிப்பதிற் கழிக்காமல்) அவமேபோக்கி என் ஜன்மத்தைப் பாழாக்கிக் கொள்ளாமலும், முத்திவீடாகிய நின்பாதமலர்களை யடையும் மார்க்கத்தில் நிற்கவொட்டாது வஞ்சித்திழுக்கும் சப்த ஸ்பரிச ரூபரச கந்தங்களாகிய சுகம்போல் தோன்றும் பல துன்பங்களிற் சிக்கித் தியங்காமலும், பஞ்சமா பாதகங்களையும் செய்யும்படி என்னைத் தூண்டுவதும் பலவகைப்பட்ட துன்ப சாகரப் படுகுழிகளில் என்னை வீழ்த்தக் கூடியதும், உண்மையை யறியவொட்டாமல் என்னை வஞ்சித்து மயக்குவதுமான பெண்ணாசையிற் சிக்காமலும், நான் தப்பிப்பிழைப்பது எக்காலம்? [நின்!அருள் பாலியேனுக்குச் சித்திக்காவிடில், ஒருக்காலுமில்லை.]

இளங்குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்தச் சாலை

THE REFORMATORY FOR JUVENILE OFFENDERS

"அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு."—திருக்குறள்.

நாட்டின் சட்டங்களின்படி தண்டனைக்குள்ளாக்கத்தக்க குற்றங்களைச் செய்யும் வாலிபர்களை தீய நெறிகளில் வெகுநாட் பயின்று, மனச்சாக்ஷி யென்பதைக் கொன்று அழித்து, பாபகருமங்களைச் செய்வதையே தம் மனத்துக் குகந்த தொழிலாகக் கொண்டுள்ள பாபச் செய்கைகளில் முதியோர்களுடன் சேர்த்துச் சிறைச்சாலைகளில் அடைத்து வைப்பதனால் அவ்வாலிபர்களுடைய குணம் முன்னிலும் அதிகமாகக் கெட்டு, சிறுவயதிலேயே அவர்களுக்குக் குற்ற அனுபவம் முதிர்ந்து, அவர்கள் ஜனசமூகத்தின் அமைதிக்கும் பத்திரத்துக்கும் தீர்க்க விரோதிகளாக ஆகிவிடுவதால், அப்படிப்பட்ட குற்றங்களைச் செய்யும் வாலிபர்களைத் தனியாக வேறு சிறைச்சாலைகளில் வைக்கவேண்டுமென்றும், அச்சிறுவயதில் அவர்கள் குணம் ஒருவிதமாக ஸ்திரப்பட்டுப் போயிராதாகையால், அவர்கள் குணத்தைச் சீர்திருத்தஞ்செய்து, அவர்கள் வறுமையினால் களவுத்தொழிலைக் கைக்கொள்ளாது தடுப்பதற்கு அவரவர்கள் புத்திக்கேற்ற தொழிலைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் நாகரிகம் பெற்ற நாடுகளனைத்தும் கண்டுகொண்டு, அதற்கேற்பத் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆயினும், பலநாடுகளிலும் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஏற்பாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று மிகுந்த வித்தியாச முடையவைகளா யிருக்கின்றன. சில நாடுகளில் அச் சீர்திருத்தச்சாலைகள் சிறைச்சாலையை முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்றன. சில நாடுகளில் அச்சாலைகளில் கட்டுப்பாடுகள் குறைவா யிருந்தாலும், வாலிபர்களின் நற்குணத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்குப் போதுமான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படாம லிருக்கின்றன. மற்றும் சில நாடுகளில், அப்படி நற்குணத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சி செய்யப்பட்டும், அம்முயற்சி பயன்படாமற் போகிறது. அதற்கு முக்கியக் காரணமென்னவெனில், சிறுவர்களின் தீய

குணங்கள் அகன்று, நற்குணங்கள் அவர்கள் மனத்தில் செழிப்புற்று வளரவேண்டுமானால் அவர்களை மெய்யன்புடன் ஆதரிக்கவேண்டும்; அவ்வாறு ஆதரிக்கத் தகுந்தவர்களாக கவர்ன்மெண்டு சீர்திருத்தச் சாலைகளில் உத்தியோகத்துக்குக் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. ஆதலால்தான் எல்லாநாடுகளிலும் கவர்ன்மெண்டாரது முயற்சி கோரிய பலனைத் தராமற் போகிறது.

அன்பு மேலீட்டினால் இப்புண்ணிய கருமத்தைத் தமது வாழ்க்கையின் தனி நோக்கமாகக் கொண்டு, தமது சொந்தச் செலவில் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களிலுள்ள ஆல்பியான் என்னும் நகரத்தில் மிஸ்டர் ப்ளாய்டு ஸ்டார் என்னும் அறிவாளர் ஸ்தாபித்துள்ள இளங்குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்தச் சாலையானது, அவ்விதச்சாலையை நன்கு நடத்துவதற்குரிய வழியிதுவென யாவர்க்கும் காட்டக்கூடிய ஒரு ஜோதி விளக்காய்த் துலங்குகிறது. தத்துவத்தை முற்றிலுமுணர்ந்து தமது நிகரற்ற இனிய கவிகளினால் உலகமுழுதுக்கும் அழிவில்லாத உண்மையைப் போதித்துவரும் நமது ரபீந்திரநாத் டாகோர் அச் சீர்திருத்தச் சாலைக்குச் சென்று அது நடத்தப்படும் வழியை நன்றாய்க் கவனித்து, பிறகு அதைப்பற்றி வெகுவாய்ப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

மிஸ்டர் ப்ளாய்டு ஸ்டார் என்பவர் கெட்ட பையன் என்று ஒரு பிராணி உலகத்திலில்லையென்றும், நற்குணம் என்பது ஒருவனது மனத்திலுள்ள எண்ணங்கள் சுயேச்சையாக வெளியே தோன்றுவதேயன்றி, எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு மானிடரியல்புக்கு நேர் விரோதமான சட்டத்துக்கேற்ப நடந்துகொள்ளுவதல்லவென்றும் நிச்சயமாய் நம்பி, பத்து வருஷங்களுக்கு முன் இளங்குற்றவாளிகளைச் சீர்திருத்துவதற்காக அச் சீர்திருத்தச்சாலையை ஸ்தாபித்தார். அதுமுதல் அவர் தமது அளவற்ற அன்பினால் பல சிறுவர்களை பாவப் படுகுழிகளினின்றும் விடுவித்து, நாட்டுக்கு நன்மை புரியத்தக்க குடிகளாகச் செய்திருக்கிறார்.

அச்சாலையை ஸ்தாபிக்கும்பொழுதே மிஸ்டர் ஸ்டார் தம்மிடத்து வந்துசேரும் சிறுவர்களை முற்றிலும் நம்பி விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். ஆரம்பத்தில் “மிகவும் கெட்ட பையன்” ஒருவன் அவரிடம் வந்து சேர்ந்தான். பதின்மூன்று வயது நிரம்புவதற்கு முன்னரே அப்பையன் பலமுறை வீடுகளிற் கன்னம்வைத்துத் திருடி, கோர்ட்டாரால் தண்டிக்கப்பட்டுமிருந்தான். அந்த ஸ்திதியில் ஒருநாள் அப்பையன் எட்டு வெவ்வேறு குற்றங்களைச் செய்ததாகக் கோர்ட்டுக்குமுன் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டான். நியாயாதிபதியானவர் இவனை இனித் தண்டிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை, ஏதாவதொரு சீர்திருத்தச் சாலைக்கு அனுப்ப வேண்டுவதுதானென்று நிச்சயித்து, தமது அபிப்பிராயத்தைச் சபையில் வெளியிட்டார். அச்சமயம் அங்கு வந்திருந்த மிஸ்டர் ஸ்டார் அப்பையனைத் தம்முடைய சீர்திருத்தச் சாலைக்கு அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அப்பையனது நன்னடத்தைக்குத் தாம் பாத்தியப்படுவதாக மிஸ்டர் ஸ்டார் ஒப்புக்கொண்டதின் பேரில், அப்பையனைக் கோர்ட்டார் அவர் கையில் ஒப்புவித்தார்கள். அப்பையனை அழைத்துக் கொண்டு தமது சீர்திருத்தச்சாலைக்குப்போய்ச் சேர்ந்ததும், மிஸ்டர் ஸ்டார் அப்பையனை நோக்கி, “இங்கே பார் அப்பா! ஹாரல்டு! நீ என் குடும்பத்தில் ஒருவனாகிவிட்டாய். நான் இவ்வீட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டுவதே கிடையாது. என் கையிலுள்ள ரொக்கத்தையெல்லாம் இச்சொருகு பெட்டியில்தான் வைத்திருக்கிறேன். அதன் சாவி எங்கேயோ தொலைந்து போய்விட்டது. உனது படுக்கையறை மெத்தையிலிருக்கிறது. இராவில் நீ எழுந்திருந்து அச்சொருகு பெட்டியிலுள்ள பணத்தையெடுத்துச் சொக்காய்ப் பையிற் போட்டுக்கொண்டு எவருமறியாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியே போக முயலுவாயாகில் உன்னைத் தடுக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ அப்படிச் செய்யமாட்டாயென்று எனக்குத் தெரியும்” என்றார்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், அப்பையன் முகத்தில் அத்தியாச்சரியத்தின் குறிகள் தோன்றின. அவன் கணநேரம் மௌனமாயிருந்து, பிறகு, “அப்படியா? சரி! நீர் என்னிடம் நியாயமாய் நடந்துகொண்டால், என்னாலும் உம்மிடத்தில் நியாயமாய் நடந்துகொள்ள முடியுமென்றே நினைக்கிறேன். இதற்கு முன் எவரும் என்னை நம்பியதில்லை!” என்றான். அன்றுமுதல் இன்றுவரையிலும் ஹாரல்டு என்னும் அப்பையன் கணநேரமேனும் அவ

ருக்குத் துன்பம் விளைவித்ததே கிடையாது. அவன் மிஸ்டர் ஸ்டாரினிடம் வந்து சேர்ந்த ஒரு வருஷத்துக்கெல்லாம், பல பாடசாலைகளிலும் படிக்கும் பையன்கள் யாவரும் கூடியவிடத்தில் எல்லா விஷயத்திலும் சிறந்த பையனுக்கு வருஷந்தோறும் கொடுக்கும் கோப்பையானது அங்கு கூடியிருந்தவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் இஷ்டத்துக்கிணங்க அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அது நடந்து எழு வருஷங்களாயின. இப்போது ஹாரல்டு அச்சீர்திருத்தச் சாலையில் மிஸ்டர் ஸ்டாருக்கு வலது கையாக விருந்து உதவிசெய்து வருகிறான்.

ஒருநாள் ஒருவர் மிஸ்டர் ஸ்டாரினுடைய சீர்திருத்தச் சாலையைப் பார்க்கவந்தவர் தாம் அதற்கு முன் பார்த்துவிட்டு வந்த ஒரு சீர்திருத்தச் சாலையைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து, கன்னக்கொள்ளை, கூடலேகை (போர்ஜரி) முதலிய பெரிய குற்றங்களைச் செய்த குற்றவாளிகள் கூட அச்சீர்திருத்தச் சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டு வந்ததாகச் சொன்னார். அவர் அவ்விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்ததும், அவ்வறையில் களையுள்ள முகத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு பையன் முகவாட்டமடைந்து கடைசியாக அவ் அறையைவிட்டு வெளியே சென்றதை அவர் கவனித்து, அதற்குக் காரணமென்னவென்று மிஸ்டர் ஸ்டாரைக் கேட்டார். அப்பையன் கூடலேகை செய்து திருடியவனென்று மிஸ்டர் ஸ்டார் சொன்னதும், வந்தவர் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் அவரை நோக்கி, "தாங்கள் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு என்னை எதிர்கொள்ள வந்தபோது, தங்கள் வண்டியில் இப்பையன்தானே இருந்தான்?" என்றார். ஆம் என்றார் மிஸ்டர் ஸ்டார். "தாங்கள் இவனைப் பாட்டுக் கற்றுக்கொள்வதற்காக நடுவழியில் இறக்கிவிட்டு, அவன் இங்கு வந்துசேர வண்டிச் செலவுக்கும் கொடுத்தீர்களே; அது அபாயகரமானதல்லவா? அவனை அவ்வளவு தூரம் நம்புவது தகுதியா?" என்று கேட்டார்.

"கணநேரமாயினும் நான் அவனிடத்திற் சந்தேகப்படுமாறு அவன் இதுவரையில் நடந்துகொண்டதே யில்லையாகையினால் நான் அவனை நம்புகிறேன். அவன் இங்கு வந்து சேர்ந்து ஆறுமாதங்களாயின. இதுவரையில் அவன் நடத்தை மிகவும் வியக்கத் தக்கதாயிருந்துவருகிறது. இங்குள்ளவர்களில் மிகவும் நல்லபையன்களில் அவன் ஒருவன்" என்றார் மிஸ்டர் ஸ்டார்.

வந்தவர் அந்தப் பையனது பூர்வவிருத்தாந்தமென்னவென்று கேட்க, மிஸ்டர் ஸ்டார் பின்வருமாறு கூறினார்:— "இப்பையன் பெயர் ரால்ப். இவன் தகப்பனார் இவன் தாயாரைக் கைவிட்டுவிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டான். தன்னையும் தன் பிள்ளையையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய கடமை அவள் தலைமீது வந்து இறங்கிற்று. வெளியே வேலை செய்யச் சென்றதுமல்லாமல், அவள் தன் வீட்டிலுள்ள அறைகளைக் குடிக்கூலிக்கு விடும்படியும் நேர்ந்தது. ஆகையினால் தன் மகனைக் கவனிக்க அவளுக்குப் பொழுதேயில்லாமற் போயிற்று. அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சரிவரப் போகாமல், தன்னைப்போலவே வீட்டில் தங்களை நல்வழிப் படுத்துபவரற்ற சிறுவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு, பல அக்கிரமங்களைச் செய்து பலமுறை நியாயசபைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டான். அவனுக்கு நல்ல உடைகளில் மிகுந்த பிரியமுண்டு. ஆனால் அதற்கு வேண்டிய பொருள் அவன் கையிலில்லாமையால், அவன் செக் (Cheque) ஒன்று கூடலேகை (போர்ஜரி) செய்து, அதைக் கொடுத்துப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான். கொஞ்சகாலங் கழித்து அவன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அப்போது நியாயாதிபதி அவனைச் சொற்பத் தண்டனையுடன்விட இஷ்டப்படாமல், அவனைக் கவர்ன்மெண்டாரது சீர்திருந்தச்சாலைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று நிச்சயித்தார். அப்போது அப்பையனுக்கு வேண்டியவர்கள் என்னை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டதின்பேரில், நான் என் சீர்திருத்த்ச்சாலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவரச் சம்மதித்தேன். ஆனால் அவனை இங்கு அழைத்து வருமுன் நான் அவனை நோக்கி, 'ரால்ப்! நான் உன்னிடம் பூரண நம்பிக்கை வைப்பதாக உத்தேசித்திருக்கிறேன். நீ என்னிடத்தில் யோக்கியமாயும் நியாயமாயும் நடந்து கொள்வாயா?' என்று கேட்டேன். "அப்படியே நடந்து கொள்வதாக வாக்களிக்கிறேன்!" என்று ரால்ப் பதிலுரைத்தான். அவன் செய்த வாக்குறுதியி

பால் இருக்கிறது, பாக்கியம் இருக்கிறது, பாலிலே போட்டுக் குடிக்கப் பத்துப் பருக்கைக்கு வழியில்லை.

னின்றும் சிறிதும் வழுவாது நடந்துகொண்டிருக்கிறான்."

மிஸ்டர் ஸ்டார் ஸ்தாபித்துள்ள சீர்திருத்தச் சாலையில் வந்துசேரும் வாலிபர்கள் தங்கள் காரியங்களைத் தாங்களே செய்துகொண்டும் தங்கள் பிழைகளுக்காக தங்களைத் தாங்களே தண்டித்துக்கொண்டும் மிகுந்த சுதந்தரமுடையவர்களா யிருப்பதனால், அச்சாலைக்கு "ஸ்டார் குடியரசுதரணி" என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலுள்ள பையன்கள் அவர்களுடைய மரியாதைக்கும் நல்லொழுக்கத்துக்கும் யாவராலும் புகழப்படுகிறார்கள்.

ஆயின், அதிலுள்ள சிறுவர்கள் யாதொரு தொந்தரவுஞ் செய்வதில்லையாவென்ற கேள்வி பிறக்கக்கூடும். அதற்குப் பிறக்கும் பதில், தொந்தரவு செய்யத்தான் செய்கிறார்கள், இல்லாவிட்டால் அவர்களைப் பையன்களென்று எப்படிச் சொல்வது, என்பதுதான். ஆனால் அவர்களால் ஏற்படும் தொந்தரவு எங்கும் சிறுவர்களால் ஏற்படும் தொந்தரவேயன்றி அதைவிட அதிகமல்ல. எப்போதாவது அங்குள்ள சிறுவர்கள் இரண்டு மூன்று பேர்கள் சேர்ந்துகொண்டு திரிவதன்மேல் ஆசையுள்ளவராய் அச்சாலையைவிட்டு ஓடிப்போவதுண்டு. ஆனால் சில நாட்களுக்கெல்லாம் திரும்பவும் போலீஸ்காரர்களால் பிடிக்கப்பட்டு, அச்சாலைக்குத் திரும்பவும் கொண்டு வரப்படுவார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு திரும்பிவந்தபின், அவர்கள் ஓடியதற்காக அவர்கள் சுதந்தரத்தை எவ்விதத்திலாவது குறைத்துத் தண்டிப்பது வழக்கமில்லை. மிஸ்டர் ஸ்டார் அவர்களைத் தனிமையிலழைத்துப் போய் அவர்கள்செய்த பிழையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவாரேயன்றி, வேறு போதகர்கள் அவ்விஷயத்தைக் குறித்து அவர்களை யாதொன்றும் கேட்பதில்லை. அங்குள்ள பையன்களின் சபை, சில சமயங்களில் அவர்களுக்கு ஏதாவது தண்டனை விதிப்பதுண்டு.

பலமுறை குற்றங்களைச் செய்து நியாய சபைக்குக் கொண்டுபோய்த் தண்டிக்கப்பட்ட வாலிபர்கள் தீயநெறியை யொழுத்து நன்னெறியில் நிற்பதற்குக் காரணமென்ன வென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம். மிஸ்டர் ஸ்டார் அப்பையன்களிடத்தில் நடந்துகொள்வது மிகவும் வியக்கத்தக்கதா யிருக்கிறது. அவர் அப்பையன்களிடத்திற் பூரணநம்பிக்கை வைப்பதுமன்றி, அவர்களைத் தமது சொந்தப் புதல்வராகக் கருதி அன்புபாராட்டி வருகிறார். ஸ்டார் குடியரசுதரணியானது சீர்திருத்தச் சாலையாக விராமல், அவ்வாலிபர்களுக்குச் சொந்தவீடாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பையனுக்கும் அவன் பிறந்தநாளன்று ஞாபகச்சின்னமாக தக்க பரிசொன்று அளிக்கப்படுகிறது. அடிக்கடி அவர்களுக்குப் பக்ஷணங்களும் பணியாரங்களும் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் நன்னெறி தவறாதிருக்கும்வரையில், அவர்கள் தத்தம் புத்திக்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுவதை எவரும் தடுப்பதில்லை. பையன்களுக்கு ஒரேவிதமான உடைகளைக் கொடுப்பது அவர்களுடைய புத்தியின் இயற்கையான அபிவிருத்தியைத் தடுக்குமென்று அபிப்பிராயப்பட்டு, மிஸ்டர் ஸ்டார் ஒவ்வொரு பையனுக்கும் அவன் மனத்துக்கிசைந்த உடையை வாங்கித்தருவது வழக்கமாயிருக்கிறது. தங்களிடம் இவ்வளவு அன்பு பாராட்டிவரும் மிஸ்டர் ஸ்டாரிடத்தில் அப்பையன்களுக்குள்ள விசுவாசத்துக்கு அளவேயில்லை. அவர் தூரத்தில் போவதைக் கண்டாலும், அப்பையன்கள் குதூகலத்துடன் "ப்ளாய்டு மாமா !" என்று கூவிக் கரகோஷம் செய்வார்கள்.

மிஸ்டர் ஸ்டார் அவர்களை அவ்வளவு அன்புடன் நடத்திவருவதால், அவர்கள் தங்களில் எவரும் அவர் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சீர்திருத்தச் சாலைக்கு அவமானம் விளைவிக்கத்தக்கதாய் யாதொன்றும் செய்யக்கூடாதென்று கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டு, தவறி நடப்பவர்களைத் தாங்களே தண்டிக்கிறார்கள்.

பையன்களை நல்வழிப்படுத்த முயலும்போது, அவர்கள் அதற்கு எவ்வித உதவிபுரிய வேண்டுமென்றும் ஏன் புரியவேண்டுமென்றும் தெளிவாய் எடுத்துரைத்தால், அவர்கள் மனப்பூர்வமாக அவ்வுதவி புரியத் தயாராயிருப்பார்களென்று அறிவாளர் பலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். சீர்திருத்தஞ் செய்யப்படவேண்டுவது பையனைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களும் மனிதர்களுமேயன்றி பையனல்ல வென்றும், பையனது குணத்தைச் சீர்திருத்துவதற்குப் பையன்தான் மிகுந்த இஷ்டமுள்ளவன் என்றும் உணர்ந்தறிந்துகொண்டு, அக்கோட்பாடு

களுக்கியைய நடந்துகொண்டால்தான் இளங் குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்தச் சாலைகள் கருதிய பலனைத் தருமெனவும் அவ்வறிவாளர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

நமது தேசத்திலும் பொங்கிப் பெருகும் அன்பினையுடைய பெரியோர்கள் இளங்குற்றவாளிகளைச் சீர்திருத்த முன்வந்து, சொந்தச் செலவிலோ பொதுஜனச் செலவிலோ ஸ்டார் குடியரசுதரணியைப் போன்ற சீர்திருத்தச் சாலைகளை ஸ்தாபித்து, அனுபவத்தினால் மிஸ்டர் ஸ்டார் சிறந்ததெனத் தெளிந்துகொண்ட நெறியில் நின்று, சிறுவர்களைப் பாவ நெறியினின்றும் அன்பினாற் கவர்ந்திழுத்துக் காப்பாற்றி நாட்டுக்கு நன்மை புரியவேண்டுமென ஈசன் திருவருளைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீரங்கம்.—தென்னிந்தியாவில் நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய சிறந்தநாடு சோழ நாடல்லவா? அந்நாட்டிற்கு அவ்வளவு செழிப்பு, அதன் வழியாய் ஓடுகிற காவேரி யாற்றினாலுண்டாயிற்றேயன்றி வேறல்ல. அவ்வாற்றி னிருகரையும் செடிகளும் மரங்களும் பசுமையாய்த் தழைத்திருக்க, நடுவில் அந்த நதி வெளுத்தோடுவதைப் பார்த்தால், இரண்டோரங்களிலும் பச்சை நாடா தைத்த வெண்பட்டுபோல் கண்ணுக்கு வெகு நேர்த்தியாயிருக்கின்றது. அது திரிசுரபுரத்திற்கு மேற்கே சுமார் பத்துமைல் வரையில் ஒன்றாய் ஓடி வருகின்றது. அங்கே அதற்கு அகண்ட காவேரி யென்று பெயர். அந்த நதி அங்கிருந்து இரண்டாய்ப் பிரிந்து கொஞ்சதூரம்வரையில் பிரவஹித்து மத்திய பூமியை ஒரு தீவாக்கி மறுபடியும் ஒன்றாய்ச் சேருகின்றது. அப்படி நாற்புறமும் காவேரியாற்றால் சூழப்பட்ட தீவிலே ஹிந்துக்கள் மேலாகக் கொண்டாடுகிற ஸ்ரீரங்கமென்றொரு புண்ணிய ஸ்தலமும், அதன் மத்தியில் ஒரு சிறந்த தேவாலயமுமுளது. அக்கோயிலைச் சுற்றி ஏழு பிராகாரங்கள் உண்டு. அவைகளுள் முதல் பிராகாரத்துக்கு அடைய வளைந்தானென்று பெயர். அது சுமார் நான்குமைல் சுற்றளவுள்ளது. அந்த ஆலயத்துக்குத் தென்னண்டை வாயில் தான் முதன்மையானது. முதல் பிராகாரத்தின் தென்னண்டை வாயிலுக்கு ராயகோபுரமென்று பெயர். அந்த வாயில் மிகவும் விசாலமானது.

மிஸ்டர் "புஸ்ஸிபுட்" ஜான்ஸன்

Mr. "PUSSYFOOT" JOHNSON

அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களில் மதுபான விலக்கு இயக்கத்தில் முக்கியஸ்தராயிருந்த மிஸ்டர் "புஸ்ஸிபுட்" ஜான்ஸன் நமது தேசத்துக்குவந்து அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்கள் மதுபானத்தை விலக்கியது எதற்காக வென்பதையும், அதை விலக்குவதால் தமது நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட நன்மைகள் என்னவென்பதையும் விவரமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்துவருவது யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. நமது நாட்டவர்கள், தமது இயற்கையான சுபாவத்தினாலும், தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் வழக்கங்களினாலும் மதுபான விலக்கான நாடு நல்ல ஸ்திதியிலிருப்பதற் கவசியமென நம்புகிறார்களாதலால், அமெரிக்காவிலுள்ளவர் மதுபானத்தை விலக்கியதற்குரிய காரணங்களை யறிந்துகொள்ள நமது நாட்டவர்கள் விருப்பமுள்ளவராயிருப்பார்களென்று நம்பி, அவைகளைத் தெரிவிப்பதற்காக மிஸ்டர் ஜான்ஸன் நமது நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்.

மிஸ்டர் ஜான்ஸன் சுமார் அறுபது வருஷங்களுக்கு முன் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களில் ந்யூயார்க் என்னும் மாகாணத்திலுள்ள சிறு கிராமமொன்றிற் பிறந்தார். அவருடைய முன்னோர் இருவர்க்கத்தினர்களும், 200 வருஷங்களுக்குமுன் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்து அமெரிக்காவிற் குடியேறினவர்கள். அவருடைய பாட்டனார் கனெக்டிகட் என்னும் ஊரிலிருந்தவர் ந்யூயார்க் நகரத்துக்கு நிலம் வாங்குவதற்காகச் சென்று திரும்பிவந்து பார்க்கையில், தாம் தமது சகோதரர் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டுப் போன தமது மொத்தக் கைமுதல் முந்நூறு டாலர்களையும் அவர் மதுபானத்திற் செலவழித்துவிட்டதாகக் கண்டார். தமக்கு அவ்வளவு கெடுதிவிளைவித்த மதுபானத்தின் மீது தீர்க்க விரோதங்கொண்ட அப்பாட்டனாரிடமிருந்து அதன்மீது அதே அளவு விரோதத்தை மிஸ்டர் ஜான்ஸன் பிதுரார்ஜிதமாக அடைந்தார்.

சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன், நெப்ராஸ்கா என்னும் மாகாணத்தில் மதுபானத்தை விலக்குவதற்காகப் பெருமுயற்சி நடந்தது.

மதுவியாபாரிகள் உயர்ந்த ஸ்திதியிலும் தாழ்ந்த ஸ்திதியிலுமுள்ள பல மனிதர்களுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து, மதுவிலக்குச் சட்டம் நிருபிக்கப்படுவதை எவ்வளவு காலம் தாமதப்படுத்த முடியுமோ அவ்வளவு காலம் தாமதப்படுத்த வேண்டுமென முயன்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு லஞ்சம் கொடுத்துவந்ததை நிரூபிக்கத்தக்க சாக்ஷியங்களைச் சம்பாதித்து, அவைகளை யாவர்க்குங்காட்டி, யாவர்க்கும் அவர்கள் மீது அருவருப்பு உண்டாக்குவதே மதுவிலக்குச் சட்டத்தை நிருபிக்கச் செய்வதற்குச் சிறந்த மார்க்கமெனத் தெளிந்து, மிஸ்டர் ஜான்ஸன் தமது மாகாணத்தில் மதுபானத்தை விலக்க முயற்சி செய்துவந்தவருடைய நோக்கம் நிறைவேறாமற் போகும்படி செய்வதற்குத் தாம் முயன்று வந்ததாகவும், தங்கள் தங்கள் மாகாணங்களில் அவர்கள் மதுவிலக்குக் கக்ஷியாரைத் தோல்வியடையச் செய்வதற்கு என்னென்ன செய்தார்களென்று தமக்குத் தயவுசெய்து தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும் பல மாகாணங்களிலுமுள்ள மதுவைச் செய்வோருக்கும், மதுவை மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் விற்போருக்கும் தாம் ஒரு மதுவியாபாரியைப்போல நடித்துக் கடிதங்களெழுதினர். அவர்களெல்லாரும் அவர்செய்த சூதையறியாது, தத்தம் மாகாணங்களில் தாங்கள் இராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்வோருக்கும் சட்ட நிருபணசபை மெம்பர்களுக்கும் பத்திராதிபர்களுக்கும் இலஞ்சங் கொடுத்து வசப்படுத்திக்கொண்ட விதத்தைக் கடிதங்கள் மூலமாகத் தெரியப்படுத்தினர்கள். மதுவியாபாரத்தைக் கெடுக்கப் போதுமான அளவு சாக்ஷியங்கள் கிடைத்தவுடன், அவர் அக்கடிதங்களை ந்யூயார்க் கால், லிங்கல்ன் கால் என்னும் இருபத்திரிகைகளிலும் பிரசுரம் செய்தார். அவ்வாறு அவர் செய்ததனால் கஷ்டமடைந்தவர்கள் தங்கள் செல்வாக்கினால் அப்பத்திரிகைகளை நெப்ராஸ்கா மாகாணத்திற்பரவவொட்டாது தடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் மிஸ்டர் ஜான்ஸன் அதனாற் சிறிதும் தியக்கமடையாது, நெப்ராஸ்காவில் தாமே ஒரு பத்திரிகையைப் பிரசுரஞ் செய்ய ஆரம்பித்து, அதன் மூலமாக மேற்கூறிய அயோக்கியத்தனத்தைத் தமது மாகாணத்தவருக்கும் நாட்டவருக்கும் வெளிப்படுத்தினர்.

1906 - ம் வருஷத்தில் ஐக்கிய மாகாணங்களின் தலைமை கவர்ன்மெண்டார் அமெரிக்காவின் ஆதிவாசிகளான சிவப்பு இந்தியர்கள் வசித்துவந்த பாகத்தில் மதுவிற்பனையை நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய புத்திகூர்மையும் மனோதைரியமும் மிஸ்டர் ஜான்ஸன் ஒருவருக்குத்தாம் உண்டென்று நிச்சயித்து, அவரையழைத்து தமக்கு இஷ்டப்பட்ட வேலைக்காரர்களை நியமித்துக்கொண்டு தமக்கு உசிதமாகத் தோன்றிய செலவைச் செய்துகொண்டு அங்கே மது விற்பனையை எப்படியாவது நிறுத்தும்படி சொல்லி, வேண்டிய அதிகாரத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அவ்வபாயகரமான உத்தியோகத்தை அவர் ஒப்புக்கொண்டு, தமது பிராணனுக்கே மோசம் வந்துவிடும்போல் தோன்றிய சந்தர்ப்பங்களிலும் சிறிதும் மனந்தளராது மிகுந்த, சாதுரியத்துடனும் தைரியத்துடனும் வேலைசெய்து கொடிய அயோக்கியர்கள் பலரை ஏமாற்றிப் பிடித்துத் தண்டனைக்காளாக்கி, மதுவிற்பனையை நிறுத்துவதற்காக காங்கிரஸ் நிருபித்த சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து, அதுவரையில் எவராலும் நிறைவேற்ற முடியாத காரியத்தைச் சாதித்தார். அப்படி அயோக்கியர்களைப் பிடித்துவருகையில், ஒருநாள் அவர் தம்மைத் தொலைத்துவிடுவதாக ஜம்பமாகச் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்த ஒரு மதுவியாபாரியின் கடைக்குச்சென்று, நிரம்பக்குடித்துப் போதையி லிருந்தவனைப்போல நடித்து அவனை மயக்கி, அவன் ஒளித்து வைத்திருந்த மதுவை எடுக்கும்படிசெய்து, அவன் அப்புறம் திரும்பியிருந்த தருணத்தில் மேசையின்பேரில் அவன்வைத்த அவன் துப்பாக்கியையெடுத்து அவன்மீது குறிபார்த்து வைத்துக்கொண்டு, அவனைப் பிடித்துக் கைதுசெய்தார். பூனை எலியைப் பிடிப்பதுபோல் அவர் தமது சாகசத்தினால் அவனைப்பிடித்தாராகையால், அவரை அன்றுமுதல் யாவரும் "பூனைக்கால்" ஜான்ஸன் என்று அழைக்கலாயினர்.

சிவப்பு இந்தியர்கள் வசிக்கும் பாகத்தில் மது வியாபாரத்தை நிறுத்தியபின், மிஸ்டர் ஜான்ஸன் மதுபானவிலக்கானது யாவர்க்கும் நன்மைபுரியும் என்னும் உண்மையை எளிதில் விளக்கிக்காட்டக்கூடிய சமாசாரங்களைச் சேகரிப்பதிலும், அவைகளைப் பிரசங்கங்கள் மூல

பால் பசுவைக் கன்றிலே தெரியும், பாக்கியவான் பிள்ளையை முகத்திலே தெரியும்.

மாகவும் சிறுபுத்தகங்கள் மூலமாகவும் யாவர்க்கும் எடுத்துரைப்பதிலும் தமது காலத்தைச் செலவழித்து, நாடுமுழுவதுக்கும் மதுபான விலக்குச்சட்டம் நிருபிக்கப்படுவதற்குத் தகுந்தவாறு தமது நாட்டவருக்குப் போதித்துவந்தார். மதுபான விலக்குச் சங்கத்தார் அவரது திறமையைக்கண்டு மிகவும் மெச்சினவராய், 1918-ம் வருஷத்தில் அமெரிக்காவில் அச்சட்டம் நிருபிக்கப்பட்டவுடன், உலகமுழுவதும் மதுபானத்தை விலக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவரை ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பினார்கள். மிஸ்டர் ஜான்ஸன் தமது சங்கத்தாருக்கு லண்டனில் தலைமை ஆபீசு ஏற்படுத்தச் சென்றபோது, மதுவியாபாரிகள் அமெரிக்கா தேசத்தவராகிய மிஸ்டர் ஜான்ஸன் இங்கிலாந்தின் காரியங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ள முயலுவது இங்கிலாந்துக்குப் பெரிய அவமதிப்பென்று வஞ்சகமாய்ப் போதித்து, லண்டன் நகரமெங்கும் "பூனைக்கால்" ஜான்ஸன் இங்கிலாந்தின் காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதற்காகத் திருட்டுத்தனமாய் அட்லான்டிக் மகாசமுத்திரத்தைக் கடந்து வருவதுபோல் விநோதச் சித்திரப்படங்கள் ஒட்டிவைத்திருந்தார்கள்.

மிஸ்டர் ஜான்ஸன் எஸ்ஸெக்ஸ் ஹால் என்னுமிடத்தில் மதுபான விலக்கைப்பற்றிப் பிரசங்கஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது, அங்கு கூடியிருந்த மாணுக்கர்கள் கூச்சலிட்டு அவரைப் பேசவொட்டாது தடுத்து, அவரைக் கிங்ஸ் காலேஜுக்குக் கொண்டுபோய், குடிப்பதற்கு அவருக்குச் சாராயங் கொடுத்து, அவர் அதை மறுத்தபின் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு, லண்டனில் தனவந்தர்கள் வசிக்கும் பாகமான வெஸ்ட்எண்டின் தெருக்களின் வழியே ஊர்வலம் சென்றார்கள். அப்போது யாரோ ஒருவர் மிஸ்டர் ஜான்ஸன்மீது கல்லைவிட்டெறிய, அது அவர் இடதுகண்ணிற் பட்டது. காயம் மிகவும் பலமானதாயிருந்ததால், அந்தக் கண்ணையே எடுத்துவிடும்படி நேர்ந்தது. அதைக்கண்டு லண்டன் நகர வாசிகள் மிகுந்த துயருற்று, அவருக்குப் பொதுச்செலவில் விருந்தளித்து, வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அப்பியில் கூட்டங்கூடி அவருக்கு நேர்ந்த விபத்துக்காக இங்கிலாந்து ஜனங்களின்மேல் வருத்தப்பட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென அவரை வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அமெரிக்காவின் மதுபானவிலக்கு இயக்கத்தின் கதையை மிஸ்டர் ஜான்ஸன் எடுத்துரைப்பதின் சாரமென்னவென்றால்:— ஆரம்ப முதல் கடைசிவரையில் ஜனங்கள்தாம் மதுபானச் சாபத்தை நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அமெரிக்க ஜனங்களில் வெவ்வேறு வகுப்பினர் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக அவ்வியக்கத்தை ஆதரித்தார்கள். அநேக சம்பள ஆட்களை வைத்துத் தொழில் நடத்துபவர் மதுவானது தங்கள் வேலைக்காரர்களின் வேலைத்திறமையைக் குறைத்ததனாலும், தொழிலாளிகள் அது போதையுண்டாக்கித் தங்களை யந்திரங்களிற் சிக்கவைத்து தங்கள் அங்கங்களைக் குறைத்தும் உயிரை மாய்த்தும் கெடுதி செய்ததனாலும், அவர்களுடைய பெண்பிள்ளைகள் அது அவர்களைத் தங்கள் பெண்சாதிகளை யடித்து, குழந்தைகளைமறந்து, பொருளைப் பாழாக்கும்படி செய்ததனாலும், போலீஸ்காரர்களும் மாஜிஸ்டிரேட்டுகளும் அது கொடிய குற்றங்களுக்குத் தாயாக விருந்ததனாலும், இன்னும் பலர் மற்றும் பல காரணங்களுக்காகவும் அதை ஆதரித்தனர். மதுபான விலக்கினால் ஜனங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் செல்வமாகவும் மரியாதையாகவும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். குழந்தைகள் தகப்பனால் கவனித்து வளர்க்கப்படுகின்றன; குற்றங்கள் குறைந்துவிட்டன; பாங்குகளுக்கு வேலை அதிகரித்துவிட்டது. மிஸ்டர் ஜான்ஸனது பிரசங்கங்களின் சாரம் இதுவே. நமது நாடு அப்படிப்பட்ட நல்ல ஸ்திதிக்கு என்று வருமோ?

Rao Bahadur late Mr. L.C. Williams Pillai Retired Inspector of Schools.— * * *a very readable journal full of interesting matter written in chaste Tamil.* As a means of disseminating valuable information on various subjects among the masses, it deserves the liberal support of the educated public.

M. S. H. Thompson, Esq., B. A., (Assistant Inspector of Schools).— * * I have looked through this *interesting magazine.* The Magazine is written in *simple, but good Tamil.*

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

(137-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நான்காவது அத்தியாயம்

பழியகற்றப் பெருமுயற்சி

பல்லாவரத்தில் புஷ்ப பவனத்தில் ஒருநாள் சாயங்காலம் சூரியன் அஸ்தமன மானபின், தோட்டக்காரனான கண்ணுசாமி பிள்ளையும் காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதமுதலியாரும் புஷ்பச் செடிகளைப் பற்றியும் கொடிகளைப்பற்றியும் மிகவும் இரசமாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணுசாமி பிள்ளைக்கு புஷ்பச் செடி கொடிகளை வைத்து வளர்ப்பதைத் தவிர வேறு நோக்கம் வாழ்க்கையிற் கிடையாது. அவைகளைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டால், அவர் ஓயவேமாட்டார். ஆகாரநித்திரையின்றி இரவும் பகலும் மூச்சுவிடாமற் பேசுவார். கண்ணுசாமி பிள்ளையும் காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதமுதலியாரும் அவைகளைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி இரண்டு நாட்கள் முழுவதுங் கழிந்து, அன்று மூன்றாவது நாள்; ஆயினும் அவர்கள் பேச்சு,சுவாரஸ்யத்திற் சிறிதுங் குறைவில்லை. இவ்விஷயத்தில் தன்னைப்போலவே அவ்வளவு துறையெடுத்துக் கொள்பவர்களை கண்ணுசாமி பிள்ளை கண்டதில்லையாதலால், தான் ஏகாம்பரநாத முதலியாரை இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் தெரிந்துகொண்டானெனினும், அவரிடத்தில் பலநாட் பழகிய நட்புக்கொண்டு அவரைத் தன் உடன்பிறந்தவராகக் கருதினான்.

புஷ்பச் செடிகொடிகளைப் பற்றி வெகு தாராளமாய்ப் பேசுவானேயெனினும்,கண்ணுசாமி பிள்ளை மற்றைய விஷயங்களைப்பற்றி மிகவும் அடக்கமுள்ளவன். ஆகையினால் புஷ்ப பவனத்தின் எஜமானனைப்பற்றி ஏகாம்பரநாத முதலியார் விசாரித்தபொழுது இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் பேச்சை மாற்றி விட்டான். யாதொரு சந்தேகத்தினாலும் அப்படிச் செய்யவில்லை; அதுவே அவனது வெகு காலத்திய வழக்கம். ஆகையினால், ஏகாம்பரநாத முதலியாருக்கு அப்பங்களாவில் வசித்து வந்த சுரோத்ரியந்தார்களைப்பற்றி விவரமாய்த் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அவா நிரம்ப இருந்தபோதிலும், கீழேகண்ட விவரங்கள் மட்டுந்தாம் அவர் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

"புஷ்ப பவனத்தில் தற்காலம் வசித்துவரும் சுரோத்ரியந்தார் பெயர் முத்துசாமிபிள்ளை. சென்னையில் ஒரு பயித்தியக்காரன் வந்து ஒருவர் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட்டதாகப் பத்திரிகைகளில் போட்டிருந்தார்களே, அது இந்த முத்துசாமி பிள்ளையின் கலியாணந்தான். முத்துசாமிபிள்ளை தற்காலம் சென்னையிலேயே இருக்கிறார். எப்போது இங்கே வருவாரோ தெரியாது. இப்போது வந்தாலும் வரலாம், இன்னும் பத்துநாட்கள் கழித்து வந்தாலும் வரலாம். கண்ணுசாமிபிள்ளை புஷ்பபவனத்தில் தோட்டக்காரனாகி முப்பது வருஷங்களாயின. சுரோத்ரியந்தார் குமரலிங்கம் பிள்ளை நிரம்ப பெரிய மனிதர். மிகுந்த நற்குணமுடையவர். அவருடைய ஒரேபிள்ளை இறந்ததுமுதல் அவர் எவரோடும் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. இந்த முத்துசாமிபிள்ளை அவருடைய பிள்ளையல்ல. இவர் அநந்தர வார்சு. குமரலிங்கம்பிள்ளை இறந்து இவர் சுரோத்ரியந்தார் ஆகுமுன், இவர் நிரம்ப ஏழையாயிருந்தார். கூசடர்களுடன் சேர்ந்து பழகினதாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இப்போது பெரிய மனிதர்களுடன் தான் பழகுகிறார். நிரம்பவும் தாராள சுபாவமுடையவர். ஆனரரி மாஜிஸ்திரேட்டாயிருக்கிறார். போர்டிலே மெம்பர். நிரம்ப சாமார்த்தியசாலி."

எவ்வளவு சாதுரியமாகப் பேசியும் ஏகாம்பரநாத முதலியாரால், இவைகளை விட அதிக விவரங்கள் கண்ணுசாமி பிள்ளை வாயிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடியாமற் போயிற்று. மூன்றுநாட்கள் பேசியும் அவர் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது இவ்வளவே. ஆனால் அதுகாரணத்தினால் ஏகாம்பரநாத முதலியார் வருத்தமுற்றதாகக் காணப்படவில்லை. புஷ்பச் செடிகளில் அவருக்கிருந்த பிரியம் அவைகளைப்பற்றியே அவரைப் பேசும்படி செய்தன. இருவரும் பொழுது போனதே தெரியாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணுக் கிருட்டும் சமயத்தில் ஒருவர் பங்களாவைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போவதைப்பார்த்தஏகாம்பரநாதமுதலியார் அவரை அடையாளந் தெரிந்துகொண்டும் சிறிது சந்தேகமுற்றவர் போல, "அதோ

வெளியே போகிறவர் யார் ?" என்று கண்ணுசாமி பிள்ளையைக் கேட்டார்.

"அவர்தாம் வீரபத்திர முதலியார். எங்கள் எஜமானருக்கு நிரம்பவும் நெருங்கிய நண்பர்" என்றான் கண்ணுசாமி பிள்ளை.

"அப்படியா ? வீரபத்திர முதலியார் இங்கே பல்லாவரத்தில்தான் குடியிருக்கிறாரோ ?" என்று கேட்டார் ஏகாம்பரநாத முதலியார்.

"இல்லையில்லை. இங்கு அடிக்கடி என் எஜமானரைப்பார்க்க வருவார். சென்னையில்தான் இருக்கிறார்போலும்" என்றான் கண்ணுசாமி பிள்ளை.

"ஓகோ ! சென்னையிலா இருக்கிறார் ? அவர் மேல்விலாசம் தங்களுக்குத் தெரியுமோ ?" என்று வினவினார் ஏகாம்பரநாத முதலியார்.

"எந்தப் பேட்டையிலிருக்கிறார் என்று கூடத் தெரியாது. இவ்வளவுதூரம் அவரைப் பற்றி விசாரிக்கிறீர்களே ! அவரைத் தங்களுக்குத் தெரியுமா என்ன ?" என்றான் கண்ணுசாமி பிள்ளை.

"தெரியுமென்றுதான் நினைக்கிறேன். அவராய்த்தாம் இருக்கவேண்டும் இவர். ஒரு முக்கிய சமாசாரம் இவரைக் கேட்டால்தான் தெரியும். போய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறேன். தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும் அவசரமாய்ப் போவதற்காக —போய்வருகிறேன் !" என்று சொல்லிவிட்டு, ஏகாம்பரநாத முதலியார் சிறிது தூரம் விரைவாய் நடந்துசென்று, பிறகு முன்னே சென்ற வீரபத்திர முதலியாரை மெதுவாய்ப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். பங்களாக்களையெல்லாம் கடந்து சென்று, கடைத்தெருவையுந் தாண்டிப்போய், ஒரு தெருவில் நாகலிங்க முதலியார் சைவாள் ஹோட்டல் என்றெழுதிய பலகை தொங்கவிடப்பெற்றிருந்த கட்டிடத்தில் வீரபத்திர முதலியார் நுழைந்து வெகு நேரம்வரையில் வெளியே திரும்பி வாராததைக் கவனித்துவிட்டு, ஏகாம்பரநாதமுதலியார் அவ்வூரிலுள்ள சத்திரத்துத் திண்ணையிற்போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்
செவிட்டுக் கூனன்

மறுநாட்காலையில் எட்டு மணி சமாருக்கு நல்ல ஆடைகளை யணிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய கூனன் இரு தண்டுகளை ஊன்றிக்கொண்டு நாகலிங்க முதலியார் சைவாள் ஹோட்டலுக்கு வந்து, "நான்கு நாட்கள் தாமதிக்க இங்கே இடமிருக்கிறதா" என்று திண்ணையிலுட்கார்ந்திருந்த ஒரு சிறு மனிதனைக் கேட்டான். அம்மனிதனது உயரம் நாலரை அடிக்குமேல் விராது. தேகமும் ஒல்லியாகத்தானிருந்தது. வயதிலும் சிறுவனாகவே தோன்றினான். கூனன் அவனை அவ்வாறு கேட்டதும், அவன் இதோ வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளேபோய்க் கணநேரத்தில் ஆறரை அடி உயரமும் அதற்குத் தகுந்த காத்திரமுமுள்ள ஒரு பெண்பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான், அந்த ஸ்திரீ கூனனை ஒரு நிமிஷநேரம் உற்றுப்பார்த்து விட்டு, தன்னையழைத்து வந்தவனை நோக்கி, "உங்களுக்குத் தெரியாதது நான் என்ன சொல்லப் போறேன்? நீங்க சொன்னாப்போலே அந்தச் சின்ன ரூமு தான் இருக்குது. அதுலேதான் வோணா இவுரு இருக்கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கூனனைப் பார்த்து, "என்ன ஐயா ! சின்ன ரூமு ஒன்றுதான் இருக்குது. அது உங்களுக்குப் போதுமா, 'பாருங்க !" என்றாள். அதற்குக் கூனன், "போதாமலென்ன ? எல்லாம் போதும். எங்கே இருக்குது, காட்டுங்க !" என்று சொல்ல, மூவரும் உள்ளே சென்றனர்.

அந்தப்பெரிய ஸ்திரீயும் அந்தச்சிறிய மனிதனும் யாரென்று நமது நண்பர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுவது அவசியமெனக் கருதுகிறோம். அவர்கள்தாம் நாகலிங்க முதலியாரும் அவருடைய மனைவி பார்வதியம்மாளும். நாகலிங்க முதலியாருக்குப் பார்வதியம்மாள் மாமன் மகளானதால், அவர்களுக்கு வயது வித்தியாசமில்லாம லிருந்தும், சிறு வயதிலேயே அவர்களைப் பிணைத்துவிட்டார்கள். நாகலிங்க முதலியார் அதிக வளர்த்தியில்லாம லிருந்துவிட்டார் ; பார்வதியம்மாளோ தஞ்சாவூர்ப் பெரிய கோவில் நந்தி வளர்ந்ததைப்போல வளர்ந்து விட்டாள். நாகலிங்கமுதலியார் நிரம்ப சாது. பார்வதியம்மாள் நிரம்பசாமர்த்தியசாலியானதால், குடும்பக் காரியங்களனைத்தையும் திறத்துடன் நடத்தி வந்ததுடன், யாவும் தன் கணவனால் நடத்தப்பட்டன வென்று யாவரிடமும் பெருமை பேசி தன் புருஷனையும் மேன்மைப்படுத்திக் களிப்பித்துவந்தாள்.

பாழாய்ப் போகிறது பசுவின் வாயிலே.

இப்படி நிரம்ப ஒற்றுமையுள்ள தம்பதிகள் வைத்து நடத்தி வந்த சோற்றுக்கடைக்கு வந்துசேர்ந்த கூனன் அவர்கள் காட்டிய சிறு அறை போதுமென்று சொல்லி அவர்களுடன் தங்கியிருந்தான். அவனைப்போலவே இன்னும் நாலைந்து பேர்கள் அச் சோற்றுக்கடையிலே யே தங்கியிருந்தனர். அன்று பகலில் யாவ ரும்சாப்பிட உட்கார்ந்த பொழுதுகூனனும் வந்து உட்கார்ந்தான். ஒட்டகையின் திமில்

செவிட்டுக் கூனன் நாகலிங்க முதலியார் சோற்றுக் கடைக்கு வந்தது.

போன்ற அவனது கூனைக்கண்ட யாவரும் நகைத்து, அவரவர்கள் மனத்துக்கிசைந்தபடி விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள். தாங்கள் பேசுவதை அக்கூனன் சிறிதும் கவனிக்கா ததைக் கண்ட அவர்கள் அவன் செவிடனென ஊகித்து, உரக்க அவனைப் பரிகசித்துப் பேசி னார்கள். கூனன் சிறிதும் இலக்ஷியஞ் செய்யா மல் சாப்பிட்டுவிட் டெழுந்தான்.

கூனன் அச்சோற்றுக்கடைக்கு வந்து நான்கு நாட்களாயின. நான்காவது நாள் இரவு கூன னுடைய அறைக்குப் பக்கத்து அறையிலி ருந்த வீரபத்திர முதலியாரைப் பார்க்க யாரோ வொருவர் வந்தார். அவர் உள்ளே நுழைந்த தும், வீரபத்திரமுதலியார் தமது அறையின் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டார். பிறகு அவர் களிருவரும் தாழ்ந்த குரலில் இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பேசிக் கொண்டதிற் சிலபாகம், அடுத்த அறை யில் நின்றுகொண்டு அவ்விருவறைகளுக் கும் இடையே தடுத்துவைத்த பலகை யில் துளைத்திருந்த ஒருசிறு துவாரத்தின் வழியாக ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கூனன் காதில் பின்வருமாறு விழுந்தது.

வீரபத்திர.—* * அப்படிப் பேசுவதிற் பயனென்ன? பணத்துக்காகவே யல்ல; விநோதத்துக்காகத்தான்.

வந்தவன் ஏதோ வாய்க்குள் முணு முணுத்துக்கொண்டான்.

வீரபத்திர.—குடிகாரனுக்கு மதுவின் மேல் எவ்வளவு ஆசையிருக்குமோ அவ் வளவு ஆசையுண்டு எனக்கு இதன்மேல். அது இல்லாமற் போனால் என்னால் உயிர் பிழைத்திருக்க முடியாது. உன்னிடத்தில் ஏராளமாய்ப் பொருளிருக்கிறதே; எப் பொழுதாயினும் நான் உன்னைக் காலணா கேட்டதுண்டா? எனக்குமட்டும் அவ் வெண்ணம் தோன்றினால், உன் சொத் திற் பாதி கறந்துவிடமுடியாதா? அது தவறு. திருடர்களுக்கும் தருமமுண்டு. எப்போதும் என்னைப் போலீஸ்காரர்கள் துரத்தலும், நான் அவர்களை ஏமாற்றி விட்டு ஓடிப் பிழைத்தலுமா யிருந்தால் தான் எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது.

வந்தவன் திரும்பவும் ஏதோ இரகசிய மாய்ச் சொன்னான். அது கூனன் செவிக்கு எட்டவில்லை.

வீரபத்திர.—நீ கொடுக்கத் தயாராயிருப்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் நான் உன்னிட மிருந்து காலணாக் கூட வாங்கிக்கொள்ளமாட் டேன். இரண்டு வருஷகாலமாய் ஒன்றுஞ் செய்யாமலிருப்பது எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்தாற்போ லிருக்கிறது. இந்த முறை நோட்டுகள் செய்வதாக உத்தேசம். அதற்கு

ஒரு அச்சு வேலைக்காரனைத் தயார் செய்திருக்கிறேன். சிறிதும் பயமேயில்லை. * * * அதெல்லாம் சாத்தியமில்லை. நம்முடைய கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் நீ. எப்போதாவது இரண்டொருமுறை வந்தால் போதும். வாராமற்போனால் என்ன சிக்ஷை கிடைக்குமென்பது உனக்கே தெரியும். இப்படிப்பட்ட வேலை செய்யாவிட்டால், என்னால் பிழைத்திருக்க முடியாது.

வந்தவன்.— எனக்குத்தான் அத்தொழிலிற் சிறிதும் இஷ்டமில்லையே. என்னையேன் கட்டிப்பிடித் திழுக்க வேண்டும்?

வீரபத்திர.— ஒருமுறை ஒரு ஆளைப் பிடித்தால், பிறகு ஒருபோதும் அவனை நான் விடுவதில்லை. அதில் எனக்கு ஒருவிதச் சந்தோஷம்.

வந்தவன்.— உம் இஷ்டத்துக்கு நான் இம்முறை இசையாவிட்டால் ?

வீரபத்திர.— நீ யெனக்கு எழுதிக் கொடுத்திருக்கும் ரசீதுகளைப் போலீசாருக்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் அனுப்பிவிடுவேன். அவைகள் நிஜமென்று நிரூபிக்க ஒரு சாக்ஷியும் இருக்கிறான். அந்த பாங்க் குமாஸ்தா சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்துவிட்டானே தெரியுமா ?

வந்தவன் பற்களை நெறுநெறெனக் கடித்து அந்தக் குமாஸ்தாவை விகாரமாகத் திட்டினான். வீரபத்திர முதலியார், "நான் சொல்லுகிறபடி மட்டும் நடப்பாயேயானால், அந்தப் பயலை எட்டுநாளில் தொலைத்துவிடுகிறேன். கவலைப்படாதே. சரி. நேரமாகிறது. "ஹிந்து" பத்திரிகையில் சில்லரை விளம்பரங்களிருக்கும் பக்கத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிரு. நீ என்ன செய்யவேண்டுமென்று அதில் தெரிவிக்கிறேன்" என்றார். சம்பாஷணை முடிந்தது.

மறுநாட்காலையில் வீரபத்திரமுதலியார் அச்சோற்றுக்கடையைவிட் டகன்றார். இரண்டு நாட்கள் கழித்துக் கூனனும் எங்கேயே போய் விட்டான்.

ஆறாவது அத்தியாயம்
தலைவனும் பிரபுவும்

முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறிய சம்பவம் நடந்து ஒருவாரங்கழித்து, ஒருநாளிரவு எட்டு மணி சுமாருக்கு சென்னையில் ப்ராட்வே என்னுந்தெருவின் முதலிலுள்ள சங்கரய்யர் காப்பி ஹோட்டலுக்குள் துரைசாமிபிள்ளை கையில் ஒரு சிறு மூட்டையுடன் நுழைந்து பரிசாரகன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டார். அவர் குரலைக்கேட்டதும், அவர் உட்கார்ந்த இடத்துக்கு எதிரே மற்றொரு மேசையினண்டையி லுட்கார்ந்திருந்த மற்றொருவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். துரைசாமி பிள்ளையும் தமக்குநேரேபார்த்தார். துரைசாமி பிள்ளையின் மனத்திற் சிறிது அச்சமுண்டாயிற்று. ஏனெனில், தமக்கு எதிரே உட்கார்ந் திருந்தவர் தாம் சூதுநாணயக்காரருடைய தலைவனென அறிந்துகொண்டார். ஆனால் எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவர் முகத்தில் அவர் தம்மை யறிந்துகொண்டதைக் காட்டக்கூடிய யாதொரு சின்னமும் காணப்படவில்லையாதலால், துரைசாமி பிள்ளையின் அச்சம் சிறிதுகுறைந்தது. ஆயினும் தாம் மாறுவேடம் பூண்டுவாராததைக் குறித்து வருந்தினார். இரண்டு நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் சூதுநாணயக்காரர் தலைவன் எழுந்துவெளியே போய்விட்டான்.

துரைசாமி பிள்ளையும் அற்ப ஆகாரம் செய்துவிட்டு, தமது மூட்டையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்று டிராம் வண்டியிலேறிப்போய் பெரியமேட்டிலிறங்கி, இருண்டசந்து ஒன்றில் நுழைந்தார். பத்து நிமிஷங் கழித்து அச்சந்தின் மற்றொருகோடியில் கந்தல் சராயும் சொக்காயும் அணிந்துகொண்டு ஒரு கிழிந்த தொப்பியைத் தலைமீதுவைத்து அழுத்திக்கொண்டு, ஏராளமாய் மதுவைச் சாப்பிட்டவன் என்பதற் கடையாளமாக தள்ளாடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து எழுந்துகொண்டு ஒருவன் வெளிப்புறப்பட்டு, முன்பு துரைசாமி பிள்ளை யகப்பட்டுக்கொண்ட சூதுநாணயக்காரர் தொழிற்சாலையை நோக்கி நடந்து சென்றான். அக்குடிகாரன் அத்தொழிற்சாலையின் வாயிலையடைந்து, அதன் வாசற் கதவைத் தள்ளிப்பார்த்தான். கதவு பூட்டப்பட் டிருந்ததைக் கண்டு, அங்குமிங்கும் கையினால் தடவிப்பார்த்தான். ஒருகட்டைவண்டி சமீபத்தில் நிறுத்தியிருக்கக்கண்டு அவ்வண்டிக்கும் சுவருக்குமிடையே ஒளிந்துகொண்டு நின்றான்.

அவன் அவ்வாறு ஒளிந்துகொண்டு கால்

பானையிலே பதக்கு நெல் இருந்தால், மூலையிலே முக்குறுணி தெய்வம் கூத்தாடும்.

நாழிகைக்கெல்லாம் இருவர் அவ்விடத்தை நோக்கி வரும் சத்தம் கேட்டது. குடிகாரன் ஓர் மூலையில் ஒடுங்கிப் பதுங்கிக்கொண்டான். ஒருவன், "என்னை இங்கு இழுத்ததின் காரணமென்ன? அபாயமில்லாத இடங்கள் அநேகமிருக்க இந்தவிடத்தை ஏன் விடமாட்டேனென்கிறீர்?" என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

மற்றொருவன்.—ஏன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. ஒருசமயம் போலீஸ்காரர்களை ஏமாற்ற வேண்டும் என்று எனக்குள்ள ஆசையே அதற்குக் காரணமாக விருக்கலாம்.

முதலிற்பேசியவன்.—கங்காதரமுதலியாரே! இந்தத் தொழிலைக் கைவிட்டுவிடும். உமக்கு வேண்டிய பொருள் தருகிறேன்.

கங்காதர.—அப்பா! முத்துசாமி! பொருளின்மேல் எனக்கு ஆசையிருந்தால், இவ்வளவு காலம் உன்னிடமிருந்து பணம் பறிக்காமலிருப்பேனா?

முத்துசாமி.—ஏதோவொரு காலத்தில் யோசனையின்றி ஒரு கெட்ட காரியத்தைச் செய்துவிட்டதற்காக, ஆயுள்பரியந்தம் அக்கெட்ட காரியத்தைச் செய்யும்படி தண்டிப்பது தருமமா? எனக்கு இத்தொழிலிற் சிறிதும் இஷ்டமில்லை. நான் உமக்கு எழுதிக்கொடுத்த ரசீதுகளைக் கொடுத்துவிடும். நீர் எவ்வளவு பொருள் கேட்டாலும் கொடுக்கிறேன்.

கங்காதர.—பொருள் தருகிறேன், பொருள் தருகிறேன் என்கிறாயே! உன் பொருள் யாருக்கு வேண்டும்? நீ இப்பொழுது நிரம்ப யோக்கியனாகப்போய்விட்டாய்போலும்! உன்னை நன்றாய்த்தெரியும் அப்பா! ஏராளமான ஆஸ்தி கிடைத்து விட்டதனால், அபாயகரமான காரியத்திற்பிரவேசிக்க இஷ்டமில்லாமலிருக்கிறாய். அது கிடைத்திராவிட்டால், இத்தொழிலை நீ விடுவாயா? ஏன் வீண்பேச்சு? என் உத்தரவுப்படி நீ நடந்தே தீரவேண்டும்.

முத்துசாமி.—என்னுடைய பொறுமைக்கும் அளவுண்டு என்பதை மறந்துவிடாதேயும்!

கங்காதர.— இந்தப்பூச்சிக்கு நானா பயப்படுபவன்? நான் எதற்கும் துணிந்தவன் என்பதை மறந்துவிட்டாயோ? நாமிருவருந்தாம் இருக்கிறோம் இவ்வந்தகாரம் நிறைந்த தெருவில. நீ ஒரு நிமிஷத்தில் என்னைச் சுட்டுக் கொன்றுவிடலாம். ஆனால் நீ அதனால் தப்பித்துக் கொள்ளமாட்டாய். அதனால் உனக்குப் பெருங்கேடு விளையும். நாளைக் காலையில் உன் ரசீதுகளெல்லாம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்போய்ச் சேரும். ஆகையினால் அடங்கியேயிரு! எனக்குத் துரோகம் செய்யாமலிரு; உனக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உன்னைத் தொல்லை பண்ணுகிற பாங்க் குமாஸ்தாவைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் தொலைத்து விடுகிறேன்.

முத்துசாமி.— ஆனால் என்னை மன்னித்து விட்டுவிட மாட்டீர்களா?

கங்காதர.— அந்தப் பேச்சே பேசாதே. ஒருமுறை என் கக்ஷியைச் சேர்ந்துவிட்டால், ஆயுள் பரியந்தம் என் கக்ஷிதான். அது கிடக்கட்டும்; நான் சொல்லப்போவதைக் கவனித்துக் கேள். இன்றைக்கு நான்காவது நாள் இரவு திருவல்லிக்கேணியில் ஹனுமந்த லாலா தெருவில் எட்டாவது நெம்பர் வீட்டில் நோட்டுகள் அச்சடிக்க ஆரம்பிக்கலாம் என்று நிச்சயித்திருக்கிறோம். அச்சமயம் நீ தவறாமல் அங்கு வந்துசேரவேண்டும். இடத்தை மறந்துவிடாதே. ஹனுமந்தலாலா தெரு, எட்டாவது நெம்பர் வீடு ஞாபகம் வைத்துக்கொள்.

பேச்சுமுடிந்தது. அவ்விருவரும் அவ்விடத்தைவிட் டகன்றார்கள். குடிகாரனும் தான் ஒளிந்திருந்த விடத்தைவிட்டு வெளியே வந்து சரியாய்நடந்து சிறிதுதூரம்போய், பேசிய இருவரும் சமீபத்தில் நிற்பதைக் கவனித்துத் திரும்பவும் தள்ளாடி நடந்துகொண்டு அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றான்.

முத்துசாமி பிள்ளை, "குடியனா! நாம் பேசிக்கொண்டிருந்ததை யாரேனும் ஒட்டுக்கேட்டுக்கொண் டிருந்துவிட்டுப் போகிறார்களோவென்று முதலிற் சிறிது பயமுற்றேன்" என்றார். கங்காதர முதலியார், "வேடிக்கைதான்! உன் மனச்சாக்ஷி நிரம்பச் சுறுசுறுப்பா யிருக்கிறது போலும்!" என்று நகைத்தார்.

"சுதேச மித்திரன்."—* * விவசாயம், கல்வி, பூர்வீகர்களின் சரித்திரம், தற்காலத்துப் பிரசித்தி பெற்றவர்களின் சரித்திரம், தற்காலத்து யுத்த விஷயம், ஹிந்துக்களின் விரதாதிகள், சிலாசாஸன ஆராய்ச்சி, தமிழ் ஆராய்ச்சி, ஸ்தல சரித்திரங்கள் பட்சிகளின் சாஸ்திரங்கள் முதலிய தலைப்புக்களின் கீழ் அநேக அருமையான வியாஸங்கள் எழுதப்பட்டு இந்த சஞ்சிகை விளங்குகிறது. ** இப்'போதினி'யை நம் தமிழுலகினர் நன்கு போஷிப்பாராக.

பிச்சைக்காரனுக்குப் பயப்பட்டு அடுப்பு மூட்டாமல் இருக்கிறதா?

ராஜஸிம்ஹன்

RAJASIMHAN

[எம். ஏ. பட்டம்பெற்ற ஒருவர் எழுதியது.]

(148-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பசியின் கொடுமை

மறுநாட்காலையில் வெளிச்சமானவுடன் அவுரங்கசீபு சைனியம் கிளம்பும்படி உத்தரவு செய்தான். அந்த அற்புதமான சைனியம்—பீரங்கிகளும் சேர்ந்து சதுரங்க சேனையாகவிருந்தது. புறப்பட்டுக் கணவாய் வெளித்துவாரமுகமாய்ச் சென்றது. பசிதாகத்தினால் வருந்திய சிப்பாய்கள் கணவாய்க்கு வெளியே போய்ச்சேர்ந்தால் ஆகாரம் கிடைக்குமென்கிற எண்ணத்துடன் வரிசைவரிசையாய்ப் புறப்பட்டார்கள். அவுரங்கசீபு உதயபுரியையும் ஜேப உன்னீஸாவையும் விடுதலை செய்து உதயபுரத்தைச் சாம்பலாக்கிவிட வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் தன்னுடைய கோபாக்கினியில் தானே வெந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சமாவது மனந்தாழவில்லை. வரிசையாய் மொகலாயரின் சேனை கணவாயின் வழியாய் வந்து பார்த்ததும் மொகலாயருக்கு சர்வநாசம் வந்ததாகக் கண்டது. கணவாயின் வாசல் மூடப்பட்டிருந்தது. இராத்திரியில் ரஜபுத்திரர் பெரிய பெரிய மரங்களை வெட்டிக் கணவாய் வாயிலின் பக்கத்தில் பருவதத்தின்மேலிருந்து தள்ளிவிட்டிருந்தார்கள். அந்த மகா விருக்ஷங்கள் இலைகிளைகளுடன் கணவாயின் வாயிற்பக்கத்தில் நெருக்கமாய்விழுந்துவழியை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. யானை, குதிரை, காலாட் படை சைனியம் இருக்கட்டும்; நாய் நரி போகிறதற்குக்கூட மார்க்கமில்லை.

மொகலாய சேனை அலற வாரம்பித்தது. ஸ்திரீகள் அழவாரம்பித்ததைக் கேட்டு அவுரங்கசீபின் கடினமான இதயங்கூடக் கொஞ்சம் கரைந்தது.

மார்க்கம் தயார் செய்கிற சைனியக்காரர் முன்னால் இருக்கிற வழக்கம். ஆனால் இந்த மொகலாயரின் மகா சைனியம் முன்னால் கணவாய் மார்க்கத்திற் புறப்பட்டதனால் மார்க்கம் தயார் செய்பவர்கள் பின்னே தங்கிவிட்டார்கள். அவர்களை முந்தி வரும்படி அவுரங்கசீபு உத்தரவுசெய்தான். ஆனால் பிந்தியிருந்தவர்கள் முன்னே வருவதற்குக் காலதாமதம். அவர்கள் வருகிறவரையில் காத்துக்கொண்டிருந்தால் அன்று முழுவதும் எல்லாரும் உபவாசஞ்செய்ய வேண்டிவருமாதலால், அவுரங்கசீபு காலாட்படையிலிருந்தவர்களை எதிரில் இருந்த விருக்ஷங்களைப் பக்கத்தில் தள்ளும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அவர்களுக்குச் சகாயமாய் யானைகளை யனுப்பினான். ஆயிரக்கணக்கான சிப்பாய்களும் 400, யானைகளும் மரங்களை முறித்து எறிவதற் காரம்பித்தார்கள். இப்படி விருக்ஷங்களைத் தள்ளுவதற்குள்ளேயே கல்மழை பெய்வதுபோல பெரிய பெரிய கல்கள் இடைவிடாமல் சொரிய வாரம்பித்தன. இந்தக் கல்மழையாற் காலாட்படையில் அநேகருக்குக் கைகால்கள் முறிந்தன; சிலர் பொடி பொடியாக்கப் பட்டார்கள். யானைகளுக்கும் தலை தந்தம் எலும்பு முதலியவைகளெல்லாம் உடைந்து சிப்பாய்களைக் கால்களின் கீழ் தள்ளிக்கொண்டு நாலாபக்கங்களிலும் ஓடவாரம்பித்தன. அவுரங்கசீபின் சைனியமெல்லாம் பயந்து சாக வாரம்பித்தன. தலையை நிமிர்ந்து மேலே பார்த்தால், மலையின் மேல் ரஜபுத்திரரின் காலாட்படை யெறும்புகளைப்போல் வரிசைவரிசையாய்த் தோன்றினார்கள். கல்மழையினால் சாகாதவர்கள் ரஜபுத்திரரின் துப்பாக்கிகளுக் கிரையானார்கள். அவுரங்கசீபின் சேனையிலுள்ளவர்களுக்கு விருக்ஷப் பிராகாரத்தின் பக்கத்திற்குப் போகமுடியாமல் போயிற்று.

அவுரங்கசீபு அதுகேட்டுத் தன் சேனாதிபதிகளை யழைத்து அவர்களை யிகழ்ந்து பேசி மறுபடியும் விருக்ஷப்பிரகாரத்தை உடைத்தெறிய வேண்டு மென்று ஆக்கினை செய்தான். மறுபடியும் தீன் தீன் என்று சத்தம் செய்துகொண்டுசிப்பாய்கள் புறப்பட்டார்கள். மறுபடியும் கல்மழையினாலும் துப்பாக்கிக்குண்டுகளினாலும் வளர்ந்துநின்ற கரும்புப்பயிர் சண்டமாருதத்தினாற் சாய்வதுபோல் பூமியிற்சாய்ந்து மாண்டார்கள். இப்படி எத்தனைதரம் பிரயத்தனப் பட்டபோதிலும், கோட்டையைப்போல் விழுந்திருந்த மரக்குவியல்களை மொகலாயர் எடுத்தெறியமுடியாமற் போயிற்று.

அப்பொழுது அவுரங்கசீபு மகா வருத்தத்துடன் அந்தப் பெரிய சேனையைக் கணவா

யின் வழியாய்ப் பின்பக்கம் திரும்பும்படி கட்டளையிட்டான். சேனை நின்றபடியே திரும்ப வேண்டும். எல்லாச் சிப்பாய்களும் பசிதாகத் தாற் கஷ்டப்பட்டதுபோலவே அவுரங்கசீபும் அவன் பிறந்தது முதல் இதுதான் முதற் தடவை பசிதாகத்தால் களைப்படைந்தான். பேகம் அவர்களெல்லாரும் அப்படியே கஷ்டப்பட்டார்கள். கதி வேறில்லை. பர்வதத் தின் தாழ்வரவின்மேல் ஏறுவது பிரயாசம். வேறு உபாயமில்லாமல் பின் திரும்பவேண்டியதாயிற்று.

பின் திரும்பிய சேனை முதலில் எவ்விடத்திலிருந்து ரந்திரத்துக்குள் பிரவேசித்ததோ அவ்விடம்வந்து நின்றது. அப்பொழுது மத்தியான மாயிற்று; வந்து பார்க்கவும், யமன் அங்கேயும் அவர்களை விழுங்குவதற்குத் தயாராயிருந்ததாகத் தெரியவந்தது. கணவாயின் இந்தண்டைப்பக்கத்திலும் மரங்கள் விழுந்து மார்க்கத்தை அடைத்துக்கொண்டிருந்தன. வெளியில் நகருவதற்கு மார்க்கமில்லை. மலையின் மேல் முன்போலவே ரஜபுத்திரசேனை வரிசையாய் நின்றுகொண்டிருந்தது.

கணவாயிலிருந்து வெளியே போகாமலிருந்தால்நிச்சயமாய்ச் சைனியமெல்லாம் யமனுக்கு இரையாகவேண்டும். ஆதலால், அவுரங்கசீபு சேனாதிபதிகளைக் கூப்பிட்டு பயபயத்தினால் பிராணனில் ஆசையை விடாமல் மார்க்கம் திறக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். சேனாதிபதிகள் சைனியத்தைக் கொண்டுபோய் மறுபடியும் விருக்ஷப்பிரகாரத்தை எதிர்த்தார்கள். இந்தத் தடவைகொஞ்சம் அனுகூலமிருந்தது. மார்க்கம் தயார்செய்கிற சைனிகர் அங்கேயிருந்தார்கள். மொகலாயர் உயிருக்கஞ்சாமல் மரங்களை யெல்லாம் வெட்டி யெறிய வாரம்பித்தார்கள். ஆனால் ஒரு க்ஷணநேரந்தான் அப்படிச்செய்தார்கள். மறுக்ஷணத்தில் மலையிலிருந்து பொழிந்த கல்மழையினாலும் குண்டு மழையினாலும் சேனை முழுகிப் போயிற்று. பிறகு ஆபத்துக்குமே லாபத்து சம்பவித்தது. சமீபத்தில் மலைச்சாரலில் ராஜஸிம்ஹன் சேனை. அவன் தூரத்திலிருந்து மொகலாய சேனை பின்திரும்பி வருவதைக்கண்டு பீரங்கிகளை முன்பக்கமாய்த் திருப்பினான்.

ராஜஸிம்ஹன் பீரங்கியின் குண்டுகள் பாய்ந்தன. விருக்ஷங்கள் பக்கமாய்க் குவிவைத்த பீரங்கிகளின் குண்டுகளினால் யானை குதிரை காலாட்படை சேனாதிபதிகள் எல்லாரும் அடிபட்டார்கள். மொகலாயசேனை கணவாயில் பின்னே திரும்பிகுரூரமான ஸர்ப்பம், தீயின் பயத்தால்எப்படிச்சுருட்டிக்கொண்டு பொந்துக்குள் மறைந்துகொள்ளுமோ, அப்படி மறைந்து கொண்டு நின்றது. ஷஹான்ஷா பாதுஷாவாயிருந்தவன் வஜ்ரங்களிழைத்த தன் வெள்ளைத் தலைப்பாகையைக் கழற்றித் தூர எறிந்து பூமியில் முழங்கால் படியிட்டுக்கொண்டு மண்ணைத் தலையின்மேல் போட்டுக்கொண்டான். டில்லி பாதுஷா, ரஜபுத்திரர் எதிரில் பொறியில் விழுந்த எலிபோலானான். ஒரு எலிக்கு எவ்வளவு ஆகாரம் வேண்டுமோ அவ்வளவு கிடைத்தாலும் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாமென் றிருந்தது.

அப்பொழுது பாரதபதியான அவுரங்கசீபு ஒரு ரஜபுத்திரப்பெண் தன்னைக் காப்பாற்றலாமென்று நினைத்து அவள் கொடுத்திருந்த புறாவை உயரப் பறக்கவிட்டான்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

உதயபுரியின் அவமானம்

நிர்மலகுமாரி உதயபுரிபேகம் ஜேப உன்னீஸா இவர்களிரண்டுபேர்களையும் தகுந்த இடத்திலிருக்கச்செய்து மகாராணி சஞ்சலகுமாரியினிடம்போய் நமஸ்காரம் செய்து ஆதியோடந்தமாய் நடந்த விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் அறிவித்தாள். கேட்டு, சஞ்சலகுமாரி முதலில் உதயபுரியை அழைத்துவரச் சொன்னாள். உதயபுரிவந்தவுடனேயேஅவளைப் பிரத்தியேகமாய் உட்காருவித்து மரியாதைக்காக சஞ்சலகுமாரி எழுந்து நின்றாள். உதயபுரி சஞ்சலகுமாரி வணக்கத்துடன் மரியாதை செய்வதைக் கண்டு ஹிந்து ஸ்திரீ பயப்பட்டு ஸௌஜன்னியம் காண்பிக்கிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். பிறகு நீங்கள் மொகலாய சைனியத்தாரிடமிருந்து எதற்காக மரணத்தைக் கோருகிறீர்க ளென்றாள்.

சஞ்சலகுமாரி சிரித்துக்கொண்டு, "நாங்கள் அவர்களிடத்திலிருந்து மரணம் கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவில்லை. அவர்கள் அதை எங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையுடன் வந்திருந்தால் அது தப்பு. ஏனென்றால், நாங்கள் ஹிந்துக்

களின் தானத்தை வாங்கத் தக்கவர்களல்ல" என்றாள்.

உதயபுரி கொஞ்சம் வருத்தத்துடன், "உதயபுரத்தார் காட்டு பனிதர்கள். தலைமுறை தலைமுறையாய் முஸல்மானரிடமிருந்து இந்தத் தானம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அல்தான் அல்லாவுதீன் சமாசாரம் தெரிந்திருக்கலாம். மொகலாய பாதுஷா அக்பரிடமிருந்தும் பின்னும் அவன் பௌத்திரனிடமிருந்தும் ராணா ராஜஸிம்ஹனது முன்னோர்கள் இந்தத்தானம் வாங்கியிருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

சஞ்சல.—பேகம் ஸாகேப்! தாங்கள் மறந்து போய்விட்டாற்போ லிருக்கிறது. நாங்களதைத் தானமாக வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அதைக் கடனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அக்பர் பாதுஷா கொடுத்த கடனை பிரதாப ஸிம்ஹன் தானே சொந்தமாய்த் தீர்த்துவிட்டான். தங்கள் மாமனார் கடனை இப்பொழுது நாங்கள் தீர்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அந்தக் கடனின் முதல் பாகத்தை தவாங்கிக் கொள்வதற்காகவே தங்களை இங்கே யழைத்து வந்தது. எனக்குத் தாம்பூலம் தயார் செய்து கொடுக்கவேண்டும். தயவுசெய்து தாம்பூலம் மடித்துக் கொடுக்கவேண்டும்.

சஞ்சலகுமாரி முதலில் காண்பித்த ஸௌஜன்யத்தைச் சரியாய் அறிந்துகொண்டு அதற்குத் தக்கபடி நடந்துகொண்டிருந்தால், பேகத்துக்கு இந்த அவமானமுண்டாயிராதென்று தோன்றுகிறது. அப்படிச் செய்யாமல் அவள் கடூரமான வார்த்தைகளால் சஞ்சல குமாரியின் கர்வத்தை விருத்தி செய்துவிட்டாள். தாம்பூல வார்த்தை வந்ததும், முன்னே தாம்பூலம் தயார்செய்துகொடுக்க வரவேண்டுமென்று சஞ்சலகுமாரி எழுதியிருந்த காகிதத்தின் ஞாபகம் வந்தது. ஆனாலும் கர்வத்தை விடாமல், "பாதுஷாவின் பேகம் தாம்பூலம மடிக்கமாட்டாள்" என்றாள்.

சஞ்சலகுமாரி.—நீ பாதுஷாவின் பேகமாயிருந்தபொழுது வெற்றிலை மடிக்கவேண்டிவரவில்லை. நீ இப்பொழுது எனக்குத் தாசி. மடித்துக்கொடுக்கத்தான வேண்டும். அது என உத்தரவு.

உதயபுரி அழுதுவிட்டாள். துக்கத்தினாலல்ல, கோபத்தினாலழுது, "அலங்கிர் பாதுஷாவின் பேகம் வெற்றிலை மடித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்படி அவ்வளவு கர்வம் உனக்கு எதற்காக?" என்றாள்.

சஞ்சல.—அலங்கீர் பாதுஷா தானே மகாராணாவுக்குத் தாம்பூலம் தயார்செய்து கொடுப்பதற்காக நாளைக்கு இங்கே வருவானென்று நான் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவனுக்கு அந்த வேலை தெரியாமலிருந்தால் நீ அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிவரும். அதற்காக நீ அந்த வேலையைக் கற்றுகொண்டிருக்க வேண்டும்.

என்று சொல்லி சஞ்சலகுமாரி தன் வேலைக்காரியை நோக்கி, "நீ இவளிடமிருந்து வெற்றிலை மடித்து வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டும்" என்றாள்.

உதயபுரி எழுந்திருக்கவில்லை.

அப்பொழுது வேலைக்காரி எழுப்புவதற்காக வந்தாள். அவமான பயத்தால் நடுங்கி ஷாஹான்ஷாவின் மகிஷி இரண்டொரு அடி எடுத்து வைத்தாள். அதற்குள் நடுநடுங்கி கம்பளி விரித்திருந்த நிலத்தின்மேல் விழுந்துவிட்டாள். வேலைக்காரி பிடித்துக் கொண்டாள். உதயபுரி பூமியின்மேல் விழுந்தவள் மூர்ச்சையடைந்தாள்.

அப்பொழுது சஞ்சலகுமாரியின் உத்தரவுப் பிரகாரம் வேலைக்காரி மஞ்சத்தின்மீது மெத்தையின்மேல் உதயபுரியை அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் படுக்கவைத்தாள். அங்கே அவளுக்கு வேண்டியபடி தாசிகள் உபசாரஞ் செய்தார்கள். கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்தது. சஞ்சல குமாரி வேறே யாரும் பேகமுக்கு அவமானம் செய்யக்கூடாதென்று உத்தரவு செய்திருந்ததுமல்லாமல் ஆகாரம் முதலான உபசாரங்கள் தன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாய் உதயபுரிக்குச் செய்யவேண்டுமென்று நிர்மல குமாரியை நியமித்திருந்தாள்.

நிர்மலை.—அதெல்லாம் செய்கிறேன். ஆனால் அதிலிருந்து அவள் திருப்தியடைய மாட்டாள்.

சஞ்சலை.—ஏன்! வேறு என்ன கேட்கிறாள்?

நிர்மலா.—அவள் கேட்கிறது அரண்மனையில் இல்லை.

சஞ்சலை.—சாராயமோ? அது கேட்கிறபோது கொஞ்சம் கோமயம் கொடு.

பிச்சைக்காரன்மேல் பிரமாஸ்திரம் தொடுக்கிறதா ?

உதயபுரி உபசாரங்களால் சந்தோஷமடைந்தாள். ஆனால் இராத்திரியில் சரியான காலம் வந்தவுடன், அவள் நிர்மலையைக் கூப்பிட்டு வணக்கத்துடன், "இம்லீபேகம்! கொஞ்சம் சாராயம் தயவுசெய்து தருவிக்க வேண்டும்" என்றாள்.

நிர்மலை வரவழைக்கிறேனென்று சொல்லி இராஜவைத்தியனை வரவழைத்தாள். இராஜவைத்தியன்வந்து ஏதோமாத்திரைகொடுத்து, "ஷரபத் செய்து அதில் ஔஷதத்தைப் போட்டு,சாராயம் என்று குடிக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று சொன்னான்.

நிர்மலை அப்படியே செய்துகொடுத்தாள். உதயபுரி குடித்து மிகுந்த திருப்தி யடைந்து, உயர்தரமான சாராயமென்று சொல்லிக் கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் மயக்கத்தால் நித்திரை யடைந்தாள்.

நான்காம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸா துக்கித்தல்

ஜேப உன்னீஸா தனியா யுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள். வேலைக்காரிகள் இரண்டொருவர் பக்கத்தி லிருந்துகொண்டிருந்தார்கள். நிர்மலகுமாரியும் அப்போதைக் கப்போது விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். உதயபுரிக்கு நடந்த வர்த்தமானமெல்லாம் காதிற் பட்டு ஜேப உன்னீஸா தன் விஷயமாய் ஆலோசனை செய்ய வாரம்பித்தாள்.

கடைசியில் நிர்மலகுமாரி அவளைச் சஞ்சலகுமாரியினிட மழைத்து வந்தாள். அவள் அதிகக்கர்வமு மில்லாமலும் அதிக வணக்கமு மில்லாமலும் வந்து நின்று, மனத்தில் தான் அலங்கீர் பாதுஷாவின் மகளென்பதை மறந்துவிடக்கூடாதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

சஞ்சலகுமாரி அவளை வெகு ஆதரவுடன் வேறொரு ஆசனத்தி லுட்காரும்படி சொன்னாள். அவளுட்கார்ந்தவுடன் நானாவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசினாள். ஜேப உன்னீஸா ஸௌஜன்யமாய்ப் பதில் சொன்னாள். ஒருவர்க் கொருவர் விரோதம் வரக்கூடிய வார்த்தையை எடுக்கவேயில்லை. கடைசியில் சஞ்சலகுமாரி அவளுக்குச் சரியாய் உபசாரங்கள் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்து அவளுக்கு அத்தர் தாம்பூலம் முதலானது கொடுத்தாள்.

ஆனால் ஜேப உன்னீஸா எழுந்து புறப்பட்டுப் போகாமல்,"மகாராணி என்னை இவ்விடத்திற்கு அழைத்துவந்த தெதற்காக? அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே" என்றாள்.

சஞ்சல.— அந்தச் சமாசாரம் தங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. சொல்லாமலிருந்தாலும் பாதகமில்லை. யாரோ ஒரு ஜோஸியன் சொன்ன பிரகாரம் தங்களை யழைத்து வரவேண்டியதாயிற்று. தாங்கள் இன்றையதினம் தனியாய்ச் சயனஞ்செய்யவேண்டும். அறையின் கதவைத் திறந்து வைத்திருக்கவேண்டும். தங்களை வேறொருவரும் பார்க்காதபடி நான் உத்தரவு செய்கிறேன். உமக்கு ஒரு விதமான கெடுதியு முண்டாகாது. இன்றைக்கு இராத்திரி உங்களுக்குச் சொற்பனம் வருமென்று குறிகாரன் சொல்லியிருக்கிறான். அப்படிக் கனாக் கண்டால் காலையில் அதை எனக்குச்சொல்ல வேண்டுமென்பதே என்னுடைய பிரார்த்தனை.

ஜேப உன்னீஸா கேட்டுச்சிந்தையுடன் சஞ்சலகுமாரியின் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டாள். நிர்மலகுமாரி ஜேபஉன்னீஸா டில்லியில் ரங்கமகலில் எப்படி இருந்தாளோ அப்படியே அவளுக்கு ஆகாரம் முதலானவைகளெல்லாம் தயார் செய்யும்படி பார்த்துக் கொண்டாள். இராத்திரி வந்தவுடன், ஜேப உன்னீஸா படுத்துக்கொண்டாள். ஆனால் நித்திரை வரவில்லை. சஞ்சலகுமாரியின் உத்தரவுப் பிரகாரம் தனியாய்ப் படுத்துக்கொண் டிருந்தாள். கதவு திறந்திருந்தது. உத்தரவு மீறி நடந்தால் உதயபுரிக்குப் போல் தனக்கும் அவமானம் வந்துவிடுமென்றபயம். கதவு திறந்திருந்ததால் யாராவது வந்து தன் மேல் துராசாரம் செய்வதற்காக இப்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தாலு மிருக்கலாமென்று நினைத்தாள். அதனால் தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டாள். ஆனால் பகலெல்லாம் அதிகக் கஷ்டத்துக்குட்பட்டிருந்ததால், அவள் தீர்மானத்துக்கு விரோதமாய்த் தூக்கம் வர வாரம்பித்தது. தூக்கத்தில் நடுவில் விழித்துக்கொள்வாள். தூக்கம் வந்தாலும் தூங்கப்படாது என்கிற எண்ணம் மனத்திலிருந்தது. தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொள்ளும் பொழுதெல்லாம் தன் அவஸ்தை ஞாபகத்துக்குவந்தது. டில்லி பாதுஷாவின் பெண்ணாயிருந்தது எங்கே! உதய

பிச்சை இட்டுக் கெட்டவனும் இல்லை, பிள்ளை பெற்றுக் கெட்டவளும் இல்லை.

புரத்தில் கைதியாயிருப்பதெங்கே! மொகலாய சிம்மாஸனத்துக்கு உயர்ந்த இரத்தினமாயிருந்து காபூல்முதல் கோல்கொண்டா வரையிலுள்ள தேசங்களெல்லாம் யாருடைய கைபலத்தால் அரசாளப்பட்டுவந்ததோ அப்பேர்ப்பட்ட ராஜாதிராஜனுக்கு வலதுகை மாதிரியிருந்து தன் இஷ்டப்பிரகாரம் சிற்றரசர்களின் சுகத்துக்கும் நாசத்துக்கும் காரணமாயிருந்ததெங்கே? இன்று காடுமலைக்குநடுவிலுள்ள உதயபுரக்கோட்டைக்குள் பொறிக்குள் விழுந்த எலிபோல் அடைபட்டு அற்பராஜனுகிய ரூபநகரத்தரசன் பெண்ணுக்கு உட்பட்டு ஹிந்துவின் வீட்டில் எல்லோராலும் கீழ்ஜாதியென்று இகழப்பட் டிருப்பதெங்கே? இதைக்காட்டிலும் இறந்து போகிறது நல்லதல்லவா? நல்லதில்லாமல் வேறென்ன? எந்த மரணதண்டனையைத் தனக்குப் பிராணனைக் காட்டிலுமதிகமான மபாரகனுக்கு விதிக்கும்படி செய்தாளோ அந்த மரணம் நல்லதோ கெட்டதோ? மபாரகனுக்குக் கொடுத்தது விலைபற்றது. "ஹா—மபாரகா—மபாரகா—உன்னுடைய வீரிய காம்பீரியங்களினால் சாமானியமான பாம்பு விஷத்தை ஜயிக்கமுடியாமற் போயிற்றே? ஐயோ! உன்னுடைய நிர்மலமான சரீரமெல்லாம் ஸர்ப்பவிஷத்தால் நீலமாய்ப் போயிற்றே? இப்பொழுது இந்த உதயபுரத்தில் இந்த மகாபாபியான என்னைக்கடிக்க அப்பேர்ப்பட்ட ஸர்ப்பங் கிடைக்காதோ? ஹா—மபாரகா—நீ ஒருதரம் மறுபடியும் சரீரத்துடன் வந்து தரிசனம் கொடுத்துப் பாம்பை என்னைக் கடிக்கவிட்டு நான் சாகிறேனே இல்லையோ பார்?" என்றாள்.

இப்படி ஜேபஉன்னீஸா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மறுபடியும் மபாரகனைச் சரீரத்துடன் பார்க்கவேண்டுமென்று கண்களைத் திறந்துகொண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே மபாரகன் சரீரியாய் எதிரே நிற்பதைக் கண்டாள். காணவே கண்மூடி மூர்ச்சையடைந்தாள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸாவின் வேண்டுகோள்

மறுநாள் ஜேப உன்னீஸா படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்தபொழுது அவளைப் பார்த்தால் அடையாளமே தெரியவில்லை. ஏற்கனவே வாடி உலர்ந்து போயிருந்தாள். அன்று முன்னிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாய் வாட்டமுண்டாயிருந்தது. இராத்திரி பகல் முழுவதும் மனிதன் நெருப்பின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி யாவானோ அப்படியிருந்தாள் ஜேபஉன்னீஸா. அவள் எரிந்து சுட்டுப்போய்க்கொண் டிருந்தாள்.

வஸ்திராபரணங்கள் இல்லாமலில்லை. ஜேப உன்னீஸா இஷ்டமில்லாமல் உடுப்பு முதலியவை தரித்துக்கொண்டு, பிறர் சொல்லுகிறதைத் தட்டமுடியாமல் கொஞ்சம் பலகாரமும் செய்தாள். பிறகு உதயபுரியைப் பார்க்கப்போனாள். பார்க்கவும், உதயபுரி ஒண்டியாய் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தாள். எதிரில் மேரியின் ஒரு பிரதிமையையும் சிலுவையையும் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். வெகு காலமாய் உதயபுரி இயேசுகிறிஸ்துவையும் அவர் தாயையும் மறந்திருந்தாள். இப்பொழுது கஷ்டதசை வந்ததும் அவர்கள் ஞாபகம் வந்தது. ஏழைகள் மழைகாலம் வந்தவுடன் பழங்குடைகளை வெளியே எடுப்பதுபோல் இன்றையதினம் சிலுவையையும், மேரியின் படத்தையும் வெளியே எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். ஜேப உன்னீஸா பார்க்கும்பொழுது உதயபுரியின் கண்களிலிருந்து நீர் தாரைதாரையாய்ச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. ஜேப உன்னீஸா உதயபுரி இவ்வளவு அழகாயிருந்ததை ஒருநாளும் கண்டதில்லை. அவள் சுபாவமாய் வெகு அழகுள்ளவள். ஆனால் கர்வத்தினாலும், விலாஸங்களாலும், பொறாமை முதலான குணங்களாலும் அந்த அழகெல்லாம் மாறுபட்டிருந்தது. இன்றையதினம் கண்ணீரினால் அந்த விகிருதியெல்லாம் அலம்பப்பட்டு அந்த அபூர்வமான அழகு மலர்ந்து பிரகாசித்தது.

உதயபுரி ஜேப உன்னீஸாவைப் பார்த்து தன் துக்க சமாசாரத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, "நான் முதலில் அடிமையாயிருந்தேன். அடிமையாய் விற்கப்பட்டேன். ஏன் அடிமையாகவே இல்லாமற் போனேன்? எதற்காக என் தலையில் இந்த ஐசுவரியமெல்லாம் எழுதியிருந்ததோ?" என்று சொல்லி நிமிர்ந்து ஜேப உன்னீஸாவைப் பார்த்து, "உனக்கும் இந்த அவஸ்தை ஏன் வந்தது? உனக்கு நேற்று என்ன நேர்ந்தது? இந்தத் துஷ்டை உன்னை எப்படியாயினும் அவமதித்தாளோ?" என்று கேட்டாள்.

ஜேப உன்னீஸா பெருமூச்சுவிட்டு, "துஷ்டையினால் முடியுமோ? கடவுள் செய்தது" என்றாள்.

உதயபுரி.—எல்லாம் அவர் செய்ததுதான். என்ன ஆயிற்று? சொலலக் கூடாதோ?

ஜேப.—இப்பொழுது அதை யெல்லாம் சொல்ல முடியாது. சாகிறபொழுது சொல்லி விட்டுச் சாகிறேன்.

உதயபுரி —எப்படியாவது ஆகட்டும். கடவுள் ரஜபுத்திரரை இந்தக் கர்வத்திற்காகத் தண்டிப்பார்.

"இதில் ரஜபுத்திரர்மேல் என்ன பிசகு? ஒன்றுமில்லை!" என்று சொல்லி ஜேப உன்னீஸா மௌனமாயிருந்தாள். உதயபுரியும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கடைசியில் ஜேப உன்னீஸா, "சஞ்சலகுமாரியைப் பார்க்கப் போகிறேன்" என்றாள்.

உதயபுரி.—உன்னைக் கூப்பிட்டாளா என்ன?

ஜேப.—இல்லை.

உதயபுரி.—அப்படியானால் வலுவில்போய் பார்க்கவேண்டாம். நீ பாதுஷாவின் மகள்.

ஜேப.—என் சொந்தக் காரியத்துக்காகப் போய்ப் பார்க்கவேணும்.

உதயபுரி.—போய்ப் பார். எத்தனை மோகரு கொடுத்தால் இந்தத் துஷ்டர்கள் நம்மை விடுவார்களென்று அவளிடமிருந்து தெரிந்து கொள்.

தெரிந்துகொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லி, ஜேப உன்னீஸா புறப்பட்டுப்போய் சஞ்சலகுமாரியைப் பார்த்தாள். முதல்நாள் போலவே சஞ்சலை மரியாதையெல்லாம் செய்து க்ஷேமசமாசாரம் விசாரித்துக் கடைசியில், "நன்றாய் நித்திரை வந்ததோ?" என்று கேட்டாள்.

ஜேப.—இல்லை. தங்கள் உத்தரவுப்பிரகாரம் நடக்கவேண்டுமென்கிற பிரயத்தனம் செய்ததால், நித்திரை சரியாய் வரவில்லை.

சஞ்சலை.—ஆனால் கனவு ஒன்றும் வரவில்லையோ?

ஜேப.—கனவு ஒன்றும் காணவில்லை. ஆனால் பிரத்தியக்ஷமாய் ஏதோ பார்த்தேன்.

சஞ்சலை.—நல்லதோ? கெட்டதோ?

ஜேப.—நல்லதோ கெட்டதோ சொல்லமுடியாது. அந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தங்களை நான் பிரார்த்திக்கவேண்டுவது ஒன்றிருக்கிறது.

சஞ்சல.—சொல்லலாம்.

ஜேப.—நான் இன்னொரு தரம் அதைப் பார்க்கமுடியுமா?

சஞ்சலை. — ஜோஸியனைக் கேட்காமல் சொல்லமுடியாது. ஐந்தாறு நாட்களுக்கெல்லாம் அவனுக்கு ஆளனுப்பிக் கேட்டுவரச் சொல்லுகிறேன்.

ஜேப.—இன்றைக்கே அனுப்பக்கூடாதோ?

சஞ்சலை.— அவ்வளவு அவசரமென்ன, ஷஹஜாதை?

ஜேப.—அவசரமா! இந்த நிமிஷத்தில் அதைக் காண்பித்தால் உங்களுக்கு அடிமையாவதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

சஞ்சல.—ஷஹஜாதா! நீ ஆச்சரியகரமான வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? அது காண்பிக்கக் கூடிய சாமானா?

ஜேப உன்னீஸா பதில் சொல்லவில்லை. அவள் கண்களிலிருந்து நீர்சொரிய வாரம்பித்தது. பார்த்தும் சஞ்சலகுமாரி தயவு காண்பிக்காமல் "நீங்கள் ஐந்தாறு நாட்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தால், யோசித்துச் சொல்லுகிறேன்" என்றாள்.

அப்பொழுது ஜேப உன்னீஸா ஹிந்துமுஸல்மானர் என்கிற பேதத்தை மறந்துவிட்டாள். தான் போகப்படாத இடத்துக்குப் போனாள். சஞ்சலகுமாரி உட்கார்ந்திருந்த கம்பளத்தின் மேல் போய் நின்றாள். பிறகு இருந்தாற்போலிருந்து கத்தரிக்கப்பட்ட கொடியைப்போல் சஞ்சலகுமாரியின் பாதத்தின்மேல் தன் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அவள் கால்களின் மேல் கண்ணீர்விட்டு, "எனக்குப் பிராண ரக்ஷணம் செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் இப்போதே உயிர்விடுவேன்!" என்றாள்.

சஞ்சலகுமாரி அவளை யெழுப்பி உட்கார வைத்தாள். அவளும் ஹிந்து முஸல்மானர் என்கிற ஜாதிபேதத்தை மனத்தினால் நினைக்கவுமில்லை. அவள், "ஷஹஜாதே! நீ நேற்று இராத்திரி எப்படிக் கதவைத் திறந்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்தாயோ, அப்படியே இன்று இராத்திரியும் செய். அப்படிச் செய்தால் உன் இஷ்டம் நிறைவேறும்!" என்றாள். இப்படிச் சொல்லி ஜேப உன்னீஸாவை

அனுப்பிவிட்டாள். இதுவரையில் உதயபுரி ஜேப உன்னீஸாவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் வரவில்லை. உடனே உதயபுரி தானேபோய்ச் சஞ்சலகுமாரியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அனுமதியுடன் உள்ளே வந்து சஞ்சலகுமாரியைப் பார்த்து எத்தனை மோகரு கொடுத்தால் தனக்கு விடுதலையாகுமென்று கேட்டாள்.

சஞ்சலை, "பாதுஷா பாரதவருஷத்திலுள்ள எல்லாப் பள்ளிவாசல்களையும், விசேஷமாய் டில்லியிலுள்ள ஜும்மா மஸ்ஜிதையும் இடித்துவிட்டு, மயிலாசனத்தை இவ்விடத்தில் கொண்டுவந்து கொடுத்து வருஷாவருஷம் கப்பங் கட்டுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டால் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்" என்றாள்.

உதயபுரி கோபத்தால் தைரியமடைந்து, "மாட்டுக்காரர்களுக்கு இவ்வளவு கர்வம் இருப்பது ஆச்சரியம்!" என்றாள்.

சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போகிறதாயிருந்தாள். சஞ்சலகுமாரி, "உத்தரவில்லாமல் போகிறதெங்கே? நீ மாடு மேய்க்கிறவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்கிறாய். அது தெரியாதோ?" என்று சொல்லி வேலைக்காரியைப் பார்த்து இந்தப் புதிய அடிமையை அழைத்துக்கொண்டுபோய் மற்ற இராஜமகிஷிகளுக்கெல்லாம் காண்பித்து, இவள் தாராசேகன் விற்ற அடிமை என்று சொல் !" என்றாள்.

உதயபுரி அழுதுகொண்டு வேலைக்காரியுடன் போனாள். வேலைக்காரி அவளை ராஜஸிம்ஹன் மகிஷிகளுக் கெல்லாம் காண்பித்துவிட்டு அழைத்துவந்தாள்.

நிர்மலை சஞ்சலகுமாரியினிடம் வந்து, "மகாராணி! முக்கியமான சமாசாரம் ஏதோ மறந்துவிட்டாற்போல் தோன்றுகிறது. எதற்காக உதயபுரியைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது ? ஜோஸியன் சொன்னது ஞாபகத்திலில்லையோ ?" என்றாள்.

சஞ்சலகுமாரி சிரித்துக்கொண்டு, "அது மறக்கவில்லை. இன்றைக்குப் பேகம் ரொம்ப வருத்தமடைந்ததால், அதிகத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அவள் தானாகவே என் மனத்திலுள்ள இரக்கத்தையெல்லாம் வரண்டு போகும்படி செய்கிறாள்" என்றாள்.

ஆறாம் அத்தியாயம்

ஜேப உன்னீஸாவின் காதலன்

பாதி இராத்திரியாயிற்று. எல்லோரும் நிசப்தமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாதுஷாவின் மகள் நல்ல மெத்தையின்மேல் படுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இராத்திரி அன்று பயங்கரமாயிருந்தது. ஆகாயம் மேகங்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. காற்று பலமாயடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜன்னல் வழியாய்த் தூரத்தில் காணப்பட்ட மலைகளிலெல்லாம் இருட்டு. ரஜபுத்திரர் சேனையிருந்த விடத்தில்மாத்திரம் அநேக தீபங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. பாக்கி இடங்களிலெல்லாம் சப்தமே இல்லை. அந்தகாரமான இருட்டு. அப்போதைக்கப்போது சிப்பாய்களின் துப்பாக்கிச் சத்தம் எதிரொலிப்பது பயங்கரமாயிருந்தது. இடி, பீரங்கியின் சத்தம் ரஜபுத்திரர் குதிரை லாயங்களில் பயந்து வெருளுகிற குதிரைகளின் கனைப்புச் சத்தம்,—இப்பேர்ப்பட்ட நடு ராத்திரியில் எல்லாச் சத்தங்களையும் கேட்டு மனத்தில் துக்கமடைந்து ஜேப உன்னீஸா, "இப்பொழுது கேட்ட பீரங்கிச் சத்தம் மொகலாயரின் பீரங்கியின் சப்தமென்று தோன்றுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பீரங்கிச் சத்தம் நான் வேறெங்கும் கேட்டதில்லை. என் தந்தையின் பீரங்கிதான். இப்பேர்ப்பட்ட பீரங்கிகள் நம்முடைய சைனியத்தில் நூற்றுக்கணக்காயிருக்கின்றன. ஆனால் ஒன்றுகூட எனக்கு உபயோகமில்லை. அந்தப் பீரங்கியின் வாயில் விழுந்து அந்த நெருப்பினால் இந்தச் சரீரத்திலுள்ள நெருப்பை அணைத்துக்கொள்ளலாமா? யானையின் காலின்கீழ் விழுந்து பிராணனை விட்டிருக்கலாம். ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? சாகிறதற்கு இஷ்டமிருந்தால் ஏன் அதற்குப் பிரயத்தனஞ் செய்யவில்லை. இப்பொழுதும் தேகத்தில் அநேக வைரங்களிருக்கின்றன. வைரத்தை அரைத்துக் குடித்து ஏன் பிராணனை விடக்கூடாது" என்று இப்படியெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் திறந்திருந்த வாசற்படி வழியாய்க் காற்று பலமாயடித்து எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்குகளையெல்லாம் அணைத்துவிட்டது. இருட்டாகவே, ஜேப உன்னீஸாவுக்குக் கொஞ்சம் பயமுண்டாயிற்று. பயப்பட்டு

மனத்தில், 'எதற்காகப் பயம்? சாகிறதற்குச் சித்தமா யிருக்கிறவர்கள் யாருக்குப் பயப்பட வேண்டும்? நேற்றுச் செத்துப்போன மனிதனை கண்டேன். இன்னும் பிழைத்திருக்கிறேன். செத்துப்போன மனிதன் எங்கே இருக்கிருனே அங்கே போகிறது நிச்சயம். பின்னே யாருக்குப் பயப்படவேண்டும்? அப்படி யானல் சுவர்க்கம் என் அதிர்ஷ்டத்தில் எழுதியிருக்கவில்லையோ? நரகத்துக்குப் போக வேண்டுமோ? அதனல்தான் இவ்வளவு பயம்! நான் சுவர்க்கம் நரகம் என்கிற வார்த்தைகளை இத்தனை நாட்களாய் நம்பினதேயில்லை. நரகமுமில்லை, சுவர்க்கமுமில்லை என்று எண்ணியிருந்தேன். கடவுள் இருக்கிருரென்றுகூட நம்பவில்லை. ஜாதி தர்மம் இன்னதென்றும் அறிந்தவளல்ல! கேவலம் சுகம் இன்பம் இவைகளை மாத்திரந்தான் அறிந்திருந்தேன். அல்லா ரஹீம்! நீர் எனக்கு எதற்காக ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தீர். ஐசுவரியத்தினல்தான் என் வாழ்க்கையெல்லாம் விஷமாய்ப் போயிற்று. அந்த ஐசுவரியமதத்தினல்தான் உம்மை அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஐசுவரியத்தில் சுகமில்லை என்று தெரியவில்லை. என்னைப்போல் யாருக்கு ஐசுவரிய மிருக்கிறது. ஆனல் என்னைப் போல் துக்கப்படுவார் யார் இருக்கிருர்?' என்றெல்லாம் நினைத்துக்கொண் டிருந்தாள்.

மெத்தையின்மேல் எறும்போ வேறு ஏதோ பூச்சியோ இருந்தது. இரத்தினமிழைத்த படுக்கையில் பூச்சி ஒன்றும் வரக்கூடாது என்று ஒருவராலும் தடுக்க முடியவில்லை. எறும்பு ஜேபஉன்னீஸாவைக் கடித்தது. அது கடித்துக் கொஞ்சம் எரிந்ததினல் கொஞ்சம் வருத்தப் பட்டாள். பிறகு தனக்குள் தானே சிரித்துக்கொண்டு, "பூச்சிகடித்தது பொறுக்கமுடியவில்லையே! ஒரு பூச்சி கடித்தது பொறுக்க முடியாத நான் என் பிராணவல்லபனைப் பாம்பைவிட்டுக் கடிக்கும்படி செய்தேனே! அப்பேர்ப்பட்ட விஷப்பாம்பை இங்கே கொண்டு வந்து எனக்குக் கொடுக்கிறவர் ஒருவரும் இல்லையே. பாம்பு இல்லாவிட்டால், மபாரகனையாவது கொண்டுவருபவர் யாருமில்லையே" என்ருள்.

மனத்தில் துக்கம் ஜாஸ்தியாகிக் கலங்கும் பொழுது சிந்தையி லாழ்ந்திருப்பதால் மனததிலிருப்பவைகளையெல்லாம் வெளியில் வாயால் உரக்கச்சொல்லிவிடுவ துண்டல்லவா? அதேப் பிரகாரம் ஜேப உன்னீஸா மேலே சொன்னதையெல்லாம் தானே உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டாள். அந்த அந்தகாரமான இராத்திரியில் காற்று பலமாயடித்துக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, பாம்பு இல்லாவிட்டால் மபாரகனையாவது கொண்டுவருபவர் யாருமில்லையே என்று சொல்லிக் கொண்டதும், இருட்டிலிருந்து யாரோ ஒருவன், "மபாரகனிடம் சேர்ந்தால், நீ சாகமாட்டாயோ?" என்று பதில் சொன்னன்.

'இது என்ன?' என்று மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு ஜேப உன்னீஸா படுக்கையை விட்டு எழுந்துவந்து உட்கார்ந்தாள். ஸங்கீதத்தைக் கேட்டுப் பெண்மான் தலைநிமிர்ந்து கேட்பது போல் அப்படியே உட்கார்ந்துகொண்டு காதுகொடுத்துக் கேட்டு, "இதென்ன, இதென்ன கேட்டது"? என்ருள். "அது யார் குரல்?" என்ற பதில் வந்தது.

ஜேப உன்னீஸா.—யாரது? சுவர்க்கத்திற்குப் போனவர்களுக்கும் குரலுண்டோ? அவர்கள் சாயை மாத்திர மாகிருர்களல்லவா? நீ எப்படிச் சுவர்க்கத்திலிருந்து வந்து பேசினய்? மபாரகா! நீ நேற்று வந்து தரிசனம் கொடுத்தாய். இன்று உன் குரல் கேட்கிறது. நீ உயிரோ டிருக்கிருயோ? இறந்துவிட்டாயோ? அலிருத்தீன் வந்து சொன்னது பொய்யோ? நீ உயிரோடிருந்தாலும் சரி, செத்துப்போயிருந்தாலும் சரி, என்பக்கத்தில் இந்த மஞ்சத்தின் மேல் ஒரு முகூர்த்தம் உட்காரப்படாதா? நீ சாயையா யிருந்தாலும் எனக்குப் பயமில்லை. ஒருதரம் வந்து உட்கார்ந்துகொள்.

பதில்:—எதற்காக?

ஜேப உன்னீஸா (பரபரப்புடன்) நான் சொலலவேண்டுவது கொஞ்சமிருக்கிறது. நான் ஒருபோதும் சொல்லாததைச் சொல்லுகிறேன்.

மபாரகன் (வந்து நின்றது மபாரகனென்று சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை) அந்த இருட்டில் மஞ்சத்தின்மேல் வந்து ஜேப உன்னீஸாவின் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான். ஜேப உன்னீஸாவின் கை அவன் கையை ஸ்பரிசித்தது. ஜேப உன்னீஸாவின் சரீரம் சந்தோஷத்தினல் மயிர்க்கூச்செறிந்து ஆநந்தத்தில முழுகிப்போயிற்று. இருட்டில முத்துப் போனற கண்ணீரத்துளிகள கன

பிடாரி வரம் கொடுத்தாலும், ஓச்சன் வரம் கொடுக்கிறது அரிது.

ணங்களில் சொரிந்தன. ஜேப உன்னீஸா ஆதரவுடன் மபாரகன் கையை எடுத்துத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு, "பிராணசாந்தா! நீ சாயையல்ல. நீ மறந்துவிட்டாலும், நான் மறக்கமாட்டேன். நான் உனக்குரியவள். இனி உன்னை விடமாட்டேன்" என்றாள்.

பிறகு ஜேப உன்னீஸா மஞ்சத்திலிருந் திறங்கி, மபாரகன் பாதங்களில் விழுந்து "என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் ஐசுவரிய மதத்தால் பைத்தியம்பிடித்திருந்தேன். நான் இன்று ஐசுவரியத்தை யெல்லாம் துறந்தேன் என்று சபதம் செய்கிறேன். நீ என் குற்றத்தை மன்னித்தால் மறுபடி டில்லிக்கு நான் போகவில்லை. நீ உயிரோடிருக்கிறேன் என்று சொல்!" என்றிப்படி யெல்லாம் புலம்பினாள்.

மபாரகன் பெருமூச்சுவிட்டு, "நான் உயிரோ டிருக்கிறேன். ஒரு ரஜபுத்திரன் என்னைக் கோரியிலிருந்து எடுத்துச் சொஸ்தம்செய்து பிராணதானம் செய்தான். நான் அவனுடன் இங்கே வந்தேன்" என்றான்.

ஜேப உன்னீஸா அவன் பாதங்களை விட வில்லை. அவள் கண்ணீரினால் அவன் பாதங் கள் நனைந்தன. மபாரகன் அவள் கையைப் ப்பிடித்து எழுப்புவதற்குப் பார்த்தான். ஆனால் அவள் எழுந்திருக்காமல், "என்னை தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும்" என்றாள்.

மபாரகன், "உன்னை மன்னித்து விட் டேன். மன்னிக்காம லிருந்தால் உன் கிட்ட வந்திருக்கமாட்டேன்" என்றான்.

ஜேப.—அப்படி மன்னித்து என்பேரில் தயவுசெய்து வந்திருந்தால், என்னை அங்கீ கரிக்க வேண்டும். அங்கீகரித்து, இஷ்டமிருந் தால் என்னைப் பாம்பின் வாயில் போடு. அது இஷ்டமில்லா விட்டால் வேறு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய். இனிமேல் என்னைக் கைவிடக்கூடாது. நான் டில்லிக்கு இனிமேல் போகிறதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்கிறேன். அலங்கீரின் ரங்கமகலுட்குள் இனிமேல் பிரவேசிக்கிறதில்லை. நான் ராஜ வம்சத்தில் பிறந்தவர்களை விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளவும் மாட்டேன். உன்னுடன் வரு கிறேன்.

மபாரகன் எல்லாவற்றையும் மறந்தான். ஸர்ப்பங் கடித்ததையும் மறந்துவிட்டான். தான் சாகவேண்டுமென்று பண்ணிக்கொண்ட சங்கற்பத்தையும் மறந்தான். தரியாவையும் மறந்துவிட்டான். கேவலம் ஜேப உன்னீஸா வின் அழகுக்கடலில் மூழ்கியிருந்தான். அவ ளுடைய பிரீதி வசனங்கள் அவனுக்கு வெகு இனிப்பாயிருந்தன. ஷஹஜாதையின் கர்வம் பொடியானதுகண்டு அவன் மனங்கரைந்தது. அப்பொழுது அவன், "ஏழையான என்னை விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள உனக்குச் சம்மத மா?" என்று கேட்டான்.

ஜேப உன்னீஸா கையைக் கூப்பிக்கொண்டு; "அந்தப் பாக்கியம் என் தலையில் எழுதியிருக் கிறதா?" என்றாள்.

பாதுஷாவின் குமாரி பாதுஷா குமாரியா யில்லை. சாதாரண ஸ்திரீ யாயினாள்.

மபாரகன்; "அப்படியானால் பயமில்லாமல் ஸங்கோசமில்லாமல் என்னுடன் வா!" என் றான்.

மபாரகன் லாந்தர் ஏற்றிக்கொண்டு அறை யின் வெளியேவந்து நின்றான். அவன் சொன் னபிரகாரம் ஜேப உன்னீஸா உடுப்பு உடுத் துக் கொண்டாள். மபாரகன் அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். அங்கிருந்த வேலைக்காரி களில் இரண்டுபேர்கள் அவன் உத்தரவுப் பிர காரம் கூடவந்தார்கள். போகும்போது மபார கன் ஜேப உன்னீஸாவினிடம், "அரசன் அந் தப்புரத்தில் புருஷர் வரக்கூடாது. அதிலும் முஸல்மானர் வாசனைகூட இருக்கப்படாது. அதனால்தான் இராத்திரி வந்தேன். அதுவும் மகாராணியின் உத்தரவுப்பிரகாரம் வந்தேன். ஸிம்ஹத்துவாரம் வரையில் வேலைக்காரிகள் வருவார்கள். வெளியில் எனக்கு ஒரு குதிரையும் உனக்கு ஒரு பல்லக்கும் தயா ராயிருக்கிறன" என்று சொன்னான்.

வெளியேவந்து அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களிலேறிக்கொண்டார்கள். உதயபுரத் திலும் ஏழெட்டு முஸல்மானர் வியாபாரத்துக் காக வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அவர் கள் ராணாவினிடம் உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு நகருக்குச் சமீபத்தில் ஒரு சிறிய பள்ளிவாசல் கட்டிக்கொண் டிருந்தார்கள். மபாரகன் ஜேப உன்னீஸாவை அந்த மசூதிக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோனான். அங்கே ஒரு மௌல்வியும் ஒரு பக்கீர் சாக்ஷியும் தயாராக விருந்தார்கள். அவர்கள் உதவியால் மபாரகன் ஜேப உன்னீ

ஸாவைக் குரான் விதிப்பிரகாரம் விவாகஞ் செய்துகொண்டான்.

பிறகு மபாரகன் ஜேப உன்னீஸாவைப் பார்த்து, "உன்னை எங்கேயிருந்து அழைத்து வந்தேனோ அங்கேயே கொண்டுவிடுகிறேன். ஏனென்றால், நீ இப்போது மகாராணாவின் கைதியாயிருக்கிறாய். ஆனால் உனக்குச் சீக்கிரம் விடுதலையாகும்" என்று சொல்லி, மபாரகன் அவளை மறுபடியும் அவள் படுக்கையில் கொண்டுவந்து விட்டான்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

நிர்மலையின் புரு

மறுநாட் காலையில் ஜேப உன்னீஸா சஞ்சலகுமாரியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு மலர்ந்தமுகத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். இரண்டு இராத்திரி விழித்துக்கொண்டிருந்ததால் சரீரம் வாடியிருந்தது. இரத்தினங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு ரங்கமகலில் ஒவ்வொரு நிலைக்கண்ணாடியிலும் தன்னழகைப் பார்த்து ஆநந்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஜேபஉன்னீஸாவல்ல. இவள் பாதுஷாவின் பெண் கேவலம் இன்பங்களுக்காகவும் சுகங்களுக்காகவும் மாத்திரம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாளென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த ஜேப உன்னீஸாவல்ல. ஜேப உன்னீஸா பாதுஷாவின் பெண்ணும் ஸ்திரீதானென்றும் அவள் இதயமும் ஸ்திரீ இதயமென்றும் பிரீதியில்லாத ஸ்திரீயின் இதயம் ஜலமில்லாத நதிக்குச் சமானமென்றும் அறிந்துகொண்டாள்.

ஜேப உன்னீஸா கபடமில்லாமல் கர்வத்தைவிட்டு சென்ற இராத்திரி நடந்த விருத்தாந்தத்தையெல்லாம், சஞ்சலகுமாரிக்கு விவரமாய்த் தெரிவித்தாள். சஞ்சலைக்கு முன்னமேயே தெரிந்திருந்தது. ஜேப உன்னீஸா சமாசாரம் சொன்ன பிறகு, "மகாராணி! என்னை இங்கே இனி வைத்துக்கொள்வதில் தங்களுக்குப் பிரயோசனமென்ன? நான் அலங்கிர் பாதுஷாவின் மகளென்பதை மறந்துவிட்டேன். தாங்கள் என் தகப்பனாரிடமனுப்பினாலும் போகிறதற்கு எனக்கு இஷ்டமில்லை. போனாலும் என் பிராணன் தப்புமென்று தோன்றவில்லை. ஆனதால், என்னை விடுதலை செய்தால், என் யஜமானனுடன் அவன் சுதேசமாகிய துர்க்கிதேசத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போவேன்" என்றாள். அது கேட்டு சஞ்சலகுமாரி, "இதற்குப் பதில் நான் சொல்ல முடியாது. மகாராணாவே சொல்லத்தக்கவர். அவர் உன்னை என்னுடன் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்படி சொல்லியனுப்பின பிரகாரம் இங்கே வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது உன் விஷயமாய் நடத்தியிருக்கிற காரியங்களுக்கு ராணாவின் சேனாதிபதியான மாணிக்கலாலன் ஜவாப்தாரியாயிருக்கிறான். நான் மாணிக்கலால ஸிம்ஹனுக்கு ரொம்ப கடமைப்பட்டிருப்பதால் அவன் வார்த்தைக் கொப்புக்கொண்டு இவ்வளவுக்கு இடங்கொடுத்தேன். ஆனால் விடுதலைசெய்யும்படி யாரும் என்னிடத்தில் சொல்லவில்லை. அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது" என்றாள்.

ஜேப உன்னீஸா விசனத்துடன், "மகாராணாவுக்கு இந்த என் பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் தெரிவிக்கக்கூடாதோ? அவர் தளம் இருக்குமிடம் சமீபந்தானே. நேற்று இராத்திரி அவர் இறங்கியிருந்தவிடத்தில் தீபம் எரிந்தது என் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததே" என்றாள்.

சஞ்சலை.—மலையானபடியால் சமீபத்திலிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அது அவ்வளவுகிட்ட இல்லை. நாங்கள் பருவததேசங்களிலிருப்பதால் அது எங்களுக்குத் தெரியும். நீங்கள் காஸ்மீரதேசம் போயிருக்கிறதால் தெரிந்திருக்கலாம். அதுபோகட்டும். ஆள் அனுப்புவது கஷ்டமில்லை. அனுப்பினாலும் ராணா இதற்கு ஒப்புக்கொள்வாரென்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. ஒருக்கால் உதயபுரத்தின் இந்த அற்ப சைனியம் மொகலாயராஜ்யத்தை இந்த ஒரே யுத்தத்தில் துவம்ஸம்செய்து பாதுஷாவுடன் சமாதானம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லாதிருந்தால், உன்னை உன் எஜமானனுடன் அனுப்புவதற்கு அனுமதி கொடுப்பதற்கு அட்டியிராது. அப்படியாகாமல் பாதுஷாவுடன் ஸந்திசெய்யவேண்டி வந்தால் உங்களையெல்லாம் பாதுஷாவினிடம் அனுப்பும்படி வரும்.

ஜேப.—அப்படியானால் என்னை யமன் வாயில் எறிந்த மாதிரியாகும். இந்த விவாக விருத்தாந்தம் கேட்டால் எனக்கு என் தகப்பனார் விஷமிட்டுவிடுவார். என் கணவன் பெயர்கூட பாக்கி நிற்காது. அவன் டில்லிக்குப்போக

மாட்டான். போனால் மரணம் நிச்சயம். இந்தக் கலியாணம் செய்துகொண்டதனால் ஒரு விதமான சுகமுமில்லாமற் போய்விடும்.

சஞ்சலை.—ஒன்றும் கெடுதியுண்டாகாதபடி ஏதாவது ஒரு உபாயம் செய்யலாமென்று தோன்றுகிறது.

இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நிர்மலகுமாரி அவ்விடம் ஏதோ மனக்கலக்கத்துடன் வந்தாள்.

சஞ்சலை.—ஏன் இவ்வளவு மனக்கலக்கம், நிர்மலா ?

நிர்மலை.—விசேஷ சமாசாரமுண்டு.

அப்போது ஜேப உன்னீஸா எழுந்திருந்து புறப்பட்டுப்போனாள்.

சஞ்சலை.—யுத்த சமாசாரந்தானே !

நிர்மலை.—ஆமாம்.

சஞ்சலை.—அதை பராபரியாய்க் கேட்டேன். எலி வளைக்குள் நுழைந்தது. மகாராணா வளையின் வாயை மூடிவிட்டார். எலி வளைக்குள்ளேயே வெந்து போகுமென்று கேள்விப்பட்டேன்.

நிர்மலை.—இன்னொரு சமாசாரமிருக்கிறது. எலிக்கு ரொம்ப பசிக்கிறதாம். என் புறா திரும்பி வந்திருக்கிறது. பாதுஷா விட்டிருக்கிறான். அதன் காலில் ஒரு சீட்டும் கட்டியிருந்தது.

சஞ்சலை.— சீட்டைப் பார்த்தாயோ ?

நிர்மலை.— பார்த்தேன்.

சஞ்சலை.— யார் பேருக்கு ?

நிர்மலை.— இம்லீ பேகம் பேருக்கு.

சஞ்சலை.— என்ன எழுதியிருக்கிறது ?

நிர்மலை காகிதத்தை எடுத்துச் சில பாகத்தை வாசித்துக் காண்பித்தாள். அதிலெழுதியிருந்ததென்ன வென்றால் :—

"நான் உன்னிடத்தில் எப்படி சிநேகவிசுவாசம் வைத்தேனோ அப்படி ஒருநாளும் ஒருவரிடத்திலும் விசுவாசம் வைக்கவில்லை. நீயும் நான் சொன்னபிரகாரம் இருந்தாய். இப்போது டில்லீசுவரன் ஆபத்திலகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். ஜனங்கள் மூலமாய்க் கேட்டிருக்கலாம். ஆகாரமில்லாமல் சாகப்போகிறேன். டில்லி பாதுஷா இன்று ஒருதுண்டு ரொட்டிக்காக யாசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. உபகாரம் செய்கிறவர் ஒருவருமில்லை. முடியுமானால் நீ யாவது செய். இப்போது செய்கிற உபகாரத்தை ஒருநாளும் மறக்கமாட்டேன்.

சஞ்சலை.— (கேட்டு) நீ என்ன உபகாரம் செய்தாய் ?

நிர்மலை.— நான் என்ன செய்கிறது? வேறொன்றும் இல்லாமற் போனாலும், பாதுஷாவுக்காகவும் யோதபுரி பேகமுக்காகவும் ஏதாவது சாப்பிடுகிறதற்கு அனுப்பவேண்டும்.

சஞ்சலை.— எப்படி ? அங்கே மனிதன் போகிறதற்கு மார்க்கமில்லையே ?

நிர்மலை.— அது இப்போது சொல்லமாட்டேன். நான் ஒரு தரம் சிபிரம் இருக்கிறவிடத்துக்குப் போய்வரும்படி உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். என்ன செய்யலாமென்று பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

சஞ்சலகுமாரி அனுமதிகொடுத்தாள். நிர்மலகுமாரி யானைமேலேறிக்கொண்டு, கூட ஆட்களை யழைத்துக்கொண்டு தன் எஜமானனைத் தளத்தில் பார்ப்பதற்காகப் போனாள். போனவுடன் மாணிக்கலாலனைப் பார்த்தாள்.

மாணிக்க.— யுத்த சமாசாரந்தானே ?

நிர்மலை.— நீ யாரோடு யுத்தம் செய்வாய் ? நீ என்னோடு யுத்தத்துக்கு நிற்கமுடியுமா ?

மாணிக்க.— அது ஒருநாளும் முடியாது. அலங்கீர் பாதுஷாவோடு.

நிர்மலை.—நான் அவனுடைய இம்லீபேகம். அவனோடா யுத்தம்? அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக வந்திருக்கிறேன். நான் செல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேட்கவேண்டும்.

அதற்குப் பிறகு அவர்களிரண்டுபேர்களுக்கும் ஏதோ பேச்சு நடந்தது. என்ன பேசினார்களோ அது நமக்குத் தெரியாது. வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மாணிக்கலாலன் நிர்மலையை உதயபுரத்துக்கனுப்பிவிட்டு ராஜஸிம்ஹனுடன் பேசுவதற்காகப் புறப்பட்டுப் போனான்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

ரஜபுத்திரர் ஆலோசனை

மகாராணா ராஜஸிம்மனைப் பார்த்து நமஸ்காரம் செய்து மாணிக்கலாலன் கை கூப்பிக்கொண்டு, "இந்தத் தாஸனாகிய என்னை வேறு ஏதாவது ஒரு யுத்தகளத்திற்கு அனுப்புவதாக மகாராஜா அவர்களுக்கு அபிப்பிராயமிருந்தால் அனுக்கிரகமாகும்" என்றான்.

பிண்டத்துக்குக் கிடையாது தெண்டத்துக்கு அகப்படும்.

ராணா.—எதற்காக? இவ்விடத்து வேலை முடிந்து போயிற்றோ?

மாணிக்க.—இங்கே காரியமொன்றுமில்லை. பசியால் வருந்துகிற மொகலாயரின் வாடின முகங்களைப் பார்க்கிறதும் அவர்கள் புலம்புகிறதைக் கேட்கிறதும் தவிர இங்கு வேலை வேறொன்றுமில்லை. வேண்டுமானால், மலை மேலே ஒரு மரத்திலேறிக்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். இந்த வேலை யாரும் செய்யலாம். இவ்வளவு யானை குதிரை ஒட்டை ஆட்கள் எல்லாரும் இந்தக் கணவாயிலேயே பசியினாலே பிராணனை விடுவார்கள். அந்த நாற்றத்தினால் உதயபுரத்திலும் யாரும் பிழைத்திருக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. மகா வியாதிகளுக்குக் காரணமாகும்.

ராணா.—அதனால் உன் அபிப்பிராயம் இந்த மொகலாய சேனையை இங்கே ஆகாரமில்லாமல் சாகும்படி செய்கிறது தப்பு என்பதோ?

மாணிக்க.— அப்படியே தோன்றுகிறது. யுத்தத்தில் லக்ஷம் ஜனம் சாகிறதைப் பார்த்தாலும் துக்கம் வருவதில்லை. சோறில்லாமல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் ஒருவன் செத்தாலும் பார்க்கமுடியாது.

ராணா.—அப்படியானால் இவர்கள் விஷயமாய் என்ன செய்யவேண்டும்?

மாணிக்க.—மகாராஜா! இப்பேர்ப்பட்ட விஷயத்தில் ஸன்னிதானத்தில் யோசனை சொல்வதற்குத் தகுந்த புத்தி எனக்கில்லை. என் அற்ப புத்திக்கு, ஸமாதானம் செய்கிறதற்கு இது நல்ல சமயமென்று தோன்றுகிறது. வயிற்றில் அக்கினி எரியும்போது மொகலாயர் மிருதுவாயிருக்கிறதுபோல், வயிறு நிரம்பினவுடன் இருக்கமாட்டார்கள். மந்திரிகளையும் சேனாதிபதிகளையும் அழைத்து அவர்களுடன் யோசனைசெய்வது உத்தமமென்று தோன்றுகிறது.

ராஜஸிம்ஹன் அப்ப்டியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். உபவாஸமாய் அத்தனைபேர்கள் சாகிறது அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. ஹிந்துக்கள் பசித்தவருக்கு அன்னம்போடுவது பரமதருமமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆதலால் ஹிந்துவானவன் சத்துருவைக்கூட அன்னமில்லாமல் கொல்லமாட்டான்.

சாயங்காலமானவுடன் கூடாரத்தில் சபை கூடிற்று. பிரதான சேனாதிபதிகளும் பிரதான மந்திரிகளும் கூடியிருந்தார்கள். மந்திரிகளில் முக்கியமானவன் தயானாஷா. இவனும் இருந்தான். மாணிக்கலாலனும் இருந்தான்.

ராஜஸிம்ஹன் ஆலோசிக்கவேண்டிய விஷயத்தைத் தெரியும்படி சொல்லிச் சபையிலுள்ளவர்களைத் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அநேகர் மொகலாயர் அன்னமில்லாமல் இருந்தவிடத்திலேயே வருந்திச் சாகவேண்டுமென்றும், அவுரங்கசீபைப் பிடித்து உயிரோடு சித்திரவதை செய்யவேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் உயிரோடேயே கோரி செய்துவிட வேண்டுமென்றும், இன்னும் சிலர் மொகலாயரால் ஹிந்துக்களுக்கு நேர்ந்திருந்த ஆபத்துக்களை நினைத்துக்கொண்டால் கையிலகப்பட்டபோது விடக்கூடாது என்றும் இப்படி நானாவிதமாய் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

இதற்குப் பதில் ராணா ராஜஸிம்ஹன், "விடக்கூடாது நிஜந்தான். இந்த மொகலாயரை இங்கேயே சோறு தண்ணீர் இல்லாமல் தவித்துச் சாகும்படி செய்யவேணும். ஆனால் அவுரங்கசீபையும் அவனுடன் இங்கிருக்கிற சைனியத்தையும் பாக்கியில்லாமல் கொன்றுவிட்டால் மொகலாயர் வேறே இல்லையோ? வேரோடு பிடுங்கினதாகுமோ? ஆகாது. அவுரங்கசீபு செத்தால் ஷா அலம் பாதுஷா ஆவான். ஷா அலமுடன் தக்ஷிணத்தில் ஜெயம்பெற்ற மகா ஸைனியம் மலைக்கு அந்தண்டை தயாராயிருக்கிறது. வேறு இரண்டு மொகலாய சேனைகளும் இன்னுமிரண்டு பாகங்களில் தயாராய் நின்றுகொண்டிருக்கின்றன. எப்படி இந்தச் சேனைகளையெல்லாம் பாக்கியில்லாமல் நாம் கொல்லமுடியும்? அப்படி முடியாமற்போனால் என்றைக்காவது ஒரு நாள் சமாதானம் செய்தே தீரவேண்டும். சமாதானம் செய்வதற்கு இதைக்காட்டிலும் நல்ல சமயம் வேறு எப்போது கிடைக்கும்? இப்போது அவுரங்கசீபின் பிராணன் தொண்டையில் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நான் இப்போது என்ன சொன்னாலும் ஒப்புக்கொள்வான். வேறு சமயத்தில் அப்படியாகுமோ?" என்று சொன்னான்.

தயானாஷா.—அப்படிக் கிடைக்காது. ஆனால் இந்த மகா பாபிஷ்டனாகிய அவுரங்கசீபை வதம்செய்துவிட்டால், பூமியைக் காப்பாற்றின

பித்தனுக்குத் தன் குணம் நூலினும் செவ்வை.

மாதிரியாகும். அதைப்போல் புண்ணியமான காரியம் வேறொன்றுமில்லை. மகாராஜா வேறு அபிப்பிராயம் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

ராஜஸிம்ஹ.—எல்லா மொகலாய பாதுஷாக்களையும் பார்த்திருக்கிறோம். எல்லோரும் லோகத்திற்கு நாசத்துக்காகப் பிறந்தவர்கள். அவுரங்கசீபு, ஷாஜிஹானைக் காட்டிலும் ரொம்பக் கெட்டவனோ? குஷ்ருவினால் நமக்கு உண்டான தீங்கு அவுரங்கசீபால் உண்டாயிற்றோ? ஷா அலம் தகப்பன் பாட்டனைக் காட்டிலும் கெட்டவனா யிருக்கமாட்டானென்று என்ன நம்பிக்கை? நீங்கள் இந்த நாலு மொகலாய சைனியங்களையும் ஜயித்துவிடலா மென்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கலாம். எனக்கு மாத்திரம் அந்த நம்பிக்கை இல்லை. அப்படி நம்பிக்கை யிருந்தாலும் எத்தனையோ ரஜபுத்திரர் யுத்தத்தில் மாண்டபிறகுதான் இஷ்டம் நிறைவேறும். பாக்கியிருப்பவர் எத்தனைபேர்கள்? யோசித்துப்பாருங்கள். நாம் எத்தனைபேர்கள்? மொகலாயர் கணக்கில்லாம லிருக்கிறார்கள். எண்ணிக்கை குறைந்தால் மறுபடியும் வந்து அவர்கள் தொந்தரவுசெய்தால் யார் பலத்தால் அவர்களைத் துரத்துகிறது? இதையெல்லாம் யோசிக்கவேண்டும்.

தயாளுஷா.—ரஜபுத்திரரெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்தால் மொகலாயரை ஸிந்துநதிக்கு அந்தண்டைக் கரையில் துரத்திவிடுவதற்கு எத்தனை நாழியாகும்?

ராஜஸிம்.— அது நிஜமான வார்த்தை. ஆனால் எப்பொழுதாவது அது நிறைவேறுமோ? இப்பொழுதும் அதற்குவேண்டிய பிரயத்தனம் செய்துகொண்டுதா னிருக்கிறேன். ஆனால் பிரயத்தனம் நிறைவேறுமோ? ஒரு நாளும் அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை.

தயாளுஷா.— சமாதானம் செய்துகொண்டாலும் அவுரங்கசீபு அதைக் காப்பாற்றமாட்டான். இப்பேர்ப்பட்ட கபடன், பொய்க்கஞ்சாதவன் இந்தப் பூமியில் இதுவரையில் பிறந்ததில்லை. தப்பித்துக்கொண்டவுடன் சந்திப்பத்திரத்தைக் கிழித்து எறிந்துவிடுவான். இப்போது போலவே மறுபடியும் பிரவிருத்திப்பான்.

ராஜஸிம்.— அப்படியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் ஒருநாளும் சமாதானமாகாது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

ஒரு ஸ்திரீ வக்கீல்.—மிஸ் கார்னீலியா என்னும் சீமாட்டி அலஹாபாத் ஹைகோர்ட்டில் வக்கீலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிறாள். இந்திய ஹைக்கோர்ட்டுகளில் வக்கீல் உத்தியோகம் செய்யும் முதல் ஸ்திரீ அந்த அம்மாள்தான். அந்த அம்மாள் 1898-ம் வருஷத்திலேயே **ஆக்ஸ்போர்டு பாச்செலர் ஆப் சிவில் லா** பரீக்ஷையில் தேறி, பிறகு **லிங்கல்ன்ஸ் இன்** என்னும் சட்டக் கல்லூரியில் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்தாள். 1904-ம் வருஷம் முதல், அந்த அம்மாள் வங்காளம், பேகார், ஓரிஸ்ஸா, அஸ்ஸாம், இம்மாகாணங்களின் **கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ்** (மைனர் பாதுகாப்பு இலாகா) சம்ரக்ஷணையிலுள்ள கோஷா ஸ்திரீகளுக்கு லீகல் அட்வைஸர் என்னும் உயர்ந்த உத்தியோகத்தை வகித்து வந்தாள். இச்சீமாட்டி பல நவீனங்களும் கட்டுக் கதைகளும் இயற்றியிருக்கிறாள்.

* * *

ஒரு விநோத வெடிகுண்டு.—அமெரிக்காவிலுள்ள பிலாடெல்பியா வென்னும் நகரத்தில், கலகஞ்செய்யும் நோக்கத்துடன் கூடுபவர்களையும் கொள்ளைக்காரர்களையும் கலைத்துப் பிடிப்பதற்கு ஓர் தந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் வெடிகுண்டைப் பெரிய கூட்டத்தின் நடுவே விட்டெறிந்தால், அது வெடித்து, அதிலிருந்து ஒருவிதமான ஆவிகிளம்பி கூடியுள்ளோர் கண்களில் நீர்ததும்பிப் பெருகச்செய்து அவர்கள் அவ்விடம்விட்டுப் பெயராமல் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிற்கும்படி செய்கிறது. ஆனால் அது அவர்களுக்கு யாதொரு நிலையான தீங்கையும் செய்யாது. அவ்விதக் குண்டுகளையே அக்காரியங்களுக்கு அந்நகரப் போலீஸ்காரர்கள் உபயோகிக்கின்றனர்.

நமது நேயர்களுக்கு.—ராஜஸிம்ஹன் என்னும் நாவலை அடுத்த மாதத்துக்குள்ளாக முடிக்கவும், ஜனவரி முதல் புது நாவல் ஒன்று ஆரம்பிக்கவும் வேண்டி, இம்மாதம் சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்களுக்கு இடம் கொடுக்க முடியவில்லை.

பிரமசாரி ஓடம் கவிழ்த்ததுபோல.

வீரபத்திரருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் சண்டை.